

Сергій Мартинюк

13 віршів

або

битва за Ірпінь
змінити світ

Друге видання

Сергій Мартинюк

**13 віршів,
або Битва за Ірпінь
змінила світ**

Вірші

Видання 2-ге, доповнене

Ми всі чудово розуміли, що якщо
впаде Ірпінь, то впаде і Київ.
Томґ стояли насмерть.

С. Мартинюк

**Київ
Міленіум
2024**

УДК 821.161.2

M29

**Видання книги здійснено
за підтримки Міжнародного Благодійного
фонду «Світогор Лелеко»**

Мартинюк Сергій.

M29

13 віршів, або Битва за Ірпінь змінила світ / Сергій Якович Мартинюк. Видання 2-ге, доповнене. К. : Міленіум, ВЦ «Просвіта», 2024. — 104 с.

ISBN 978-617-7201-83-9

Нова збірка «13 віршів, або Битва за Ірпінь змінила світ» Сергія Мартинюка (Світогора Лелеко) відкриває новий етап військової творчості письменника. Війна. І війна, яка триває понад 368 років. З 24 лютого триває наче один довгий день війни. І саме 24 лютого Сергій Мартинюк сказав «...від сьогодні я солдат. Моя Україна потребує солдата Мартинюка». Взяв до рук мисливську зброю і приєднався до Ірпінського руху спротиву москвинським окупантам.

13 віршів, які увійшли в збірку, писались в окопах, на позиціях, під обстрілами. Один рядок писався в Ірпінському Будинку письменників, другий — на «Жирафі», третій — на «Каравангала», четвертий — на Водоканалі. Саме тому вони бойові й пахнуть потом, порохом і славою.

У Сергія Мартинюка є дуже гарний вислів: «Якщо не хочеш жити в темряві, запали вогник правди про нескорене Українство». І цей вогник правди на своїй шкурі відчули рашистські загарбники. Як каже автор: «Вважаю, що саме битва за Ірпінь стала вирішальною. Саме тут, в Ірпіні й Приірпінні пишеться новітня історія світу. Вона вже написалась, тільки світ ще не відчув цього Лелечого співу».

УДК 821.161.2

© С. Мартинюк, 2024

© Видавництво «Міленіум», 2024

© ВЦ «Просвіта», 2024

ISBN 978-617-7201-83-9

Передне слово

Збірка «13 віршів, або Битва за Ірпінь змінила світ» Сергія Мартинюка (Світогора Лелеко) — дебютна збірка поетичних творів.

Війна. Під чоботом катів московитських стогне українська земля. Душі згвалтованих, замучених, убитих не мають спокою, допоки не буде покарано останнього російського покидька — від путіна до рядового. Маємо покласти переможну крапку в 368-річній війні з московитами. І не просто крапку, а переможну.

*Я Українець, і мене не скорити,
Українці — нескорені люди.
Я Українець, і мене не зламати,
Українці — незламні люди.*

Мова віршів військово — обрана, поетична, барвиста. Стиль яскраво переможний. Вірші писались в окопах. Один рядок в Ірпіні, другий — у Романівці. Один стовпчик — на Водоканалі, інший на — Жирафі, дописувався вірш в Ірпінському Будинку творчості. Вірші автор не правив, вони такі, як були написані під час бойових дій в Ірпіні та Приірпінні. Вірші з присмаком пороху та запеклого бою за Ірпінь і Україну. І головне, що віршник подає свої вірші, які заряджені на перемогу:

*Не кажіть мені за слов'ян-братів...
Маску скинуто...
Війна...
Україна переможе!*

Ось така вона дебютна поетична книжка «13 віршів, або Битва за Ірпінь змінила світ» українського віршника Сергія Мартинюка.

Видання розраховано на широке коло шанувальників творчості Сергія Мартинюка з різними уподобаннями й поглядами на життя, але з Україною в серці та розумом Переможців.

Вадим Рогач,
президент Національної федерації самбо України

ВІРШІ З ВІЙНИ

* * *

Цей бій такий, як вчора,
І ти живий, як вчора, сьогодні...
Війна, москаль і «руській мір»
Гвалтівником ступає на моїй землі.
Сій, сучий потрох, тобі
не вийти вже від нас живим!
Не я до тебе, а ти прийшов до мене.
Тінь, перехоплена прицілом. Постріл —
І цей постскриптом для окупанта —
Вантаж-200 і в державу 404.
Не)(уй щастать!
Не раді тут тобі...

8 січня — 26 лютого 2022 року,
Ірпінь

* * *

Зніму з душі холодну лють війни,
І втому там залишу на війні,
Усмішками сяють зачаровані зірки.
Я повернувся звідти — ми живі.
Я сьогодні приятелюю з Перемогою,
Поміж мертвих і живих промовляю:
Ірпінь, моє серце з тобою,
Україно, моя сила гарує в тобі.
Слава Україні!
Московити. І не мрійте, важко збирати
Вибиті зуби полонаними руками.
Героям слава!

*8 січня — 16 березня 2022 року,
Ірпінь — Романівка*

А пишавсь першими добровольцями. В перші дні вони тримали оборону без броніків і шоломів.

* * *

Він вдвічі за мене молодший,
Сміливий оборонець ірпінський,
Незламний мій побратим, гордовитий...
Якщо впаде Ірпінь, впаде Київ старенний,
Маркушин, Негреша, Каскад, Док, Сармат, Зоряна,
Тренер і Майкл, Письменник і зброя мисливська...
Анаконда корегує арти вал вогняний,
Люто лупашим рашистів. Вторжникам — смерть!

*25 лютого 2022 року,
Ірпінський Будинок письменника*

* * *

Він пішов у вічність назавжди.
Полетів к зіркам на небо...
Вояче-друзе, чому сьогодні?
Чому не «русский мір», а ти пішов до неба?
Ти жити мусиш, дітей ростити,
Навчати, освіту дати, одружити.
Чому? Будь проклята, орда москвинська.
Піду і я колись у вічність,
Щоб уявно істиною повернутись.

*9 січня — 27 лютого 2022 року,
Ірпінь*

* * *

Не знаю хто як, а я радію.
Нарешті маску скинуто,
Нарешті московит показав своє справжнє
Обличчя злодюжки — тупе, бридке і хиже.
Московит хоче крові, сексу і унітазу...
Це столітній зов предків — вбивати
Воно чітко окреслено мобільними крематоріями
і криками «Візьмемо Київ за три дні!»
Від мертвого хутіна — вуха,
А не Київ за три дні!
Земля тобі бетоном, тварюко!
Не кажіть мені за братерство —
Немає його, і ніколи не було.
Це, як посмішка до немилого,
Це, як від вівці народиться лев,
Це, як яблуня народить плоди вишні,
Це, як світ без темряви.
Не нагадуй мені про війну,
Не кажи мені про «хороших» росіян.
Війна вже тут, у мене,
У мене в хаті,
У мене в Ірпіні,
У мене в Україні.

Захлинешся власною блювотиною
І згориш у пересувному крематорії.
Не кажіть мені за слов'ян-братів —
Маску скинуто...
Війна...
Україна переможе!

*І заключенький штришочок до поборників
«руського міру».
А які саме вірші Пушкіна, Лермонтова ви
пригадуєте, коли чуєте розриви мін і снарядів?
Не кажіть — я знаю. Знаю, що соромно визнати
свою «ущербність».*

*24 лютого 2022 року,
Ірпінський Будинок письменників*

У мене була власна мотивація — я захищав свою землю, свою родину, свій дім.

* * *

Я — Українець, і мене не скорити!
Українці — нескорені люди.
Я — Українець, і мене не зламати!
Українці — незламні люди.
Я — Українець, і мене не вбити!
Українці — безсмертні люди.
Я — Українець, бо Українця син,
Хай усі одвернуться,
Мертвим кричатиму до зір:
«Я — Українець всім смертям наперекір».
Не кажіть, що я нічийний:
Я — Сонце і Місяць зупиню,
Але я — Українець.
Українство — вище за любов і смерть.
У мене дух Українця,
У мене душа Українця,
У мене серце Українця,
У мене гідність Українця.
Українця народженого перемагати.

*26 лютого 2022 року,
Ірпінський Будинок письменників*

* * *

Тривожно клекотить у серці.
Бий окупанта.
Лють б'є у мозок.
Бий москаля.
Холоне в жилах кров.
Бий московита.
Не я прийшов у Рязань,
А московит прийшов в Ірпінь,
В мій дім — і не чекай пощади.
Бий... Знищуй... Стріляй...
Щоб при слові «Україна» божеволіли
І бігли на концерт кобзона.

*27 лютого 2022 року,
Ірпінь. Будинок письменників*

* * *

А побратими мої незламні
Хоробрих братів шукають у висі.
Світло струмує зі зраних тіл,
Чи ще устрінемось — тужливо питає думка...
Чи устрінемось?
На небесному колі Героїв...
Чи устрінемось?
Обов'язково в День Перемоги
України над рашистами.
Помстимося...
Пам'ятаємо...
Хай живуть герої Ірпіня!
Хай живуть герої!
Хай живуть...
Во славу життя...

1 березня 2022 року

* * *

Я був близько до смерті —
Була вона невідворотна і близька.
Куля «вжикнула» і гілочку скосила
Якраз у сантиметрі від голови.
Чи врятував би шолом мене?
А де він, той шолом?
І бронік де?
Не треба мені бронік
І шолома не треба —
Я за своє, я за Каравангала,
Я за Ірпінь і Україну
Стояти буду до загину!

*березень 2022 року,
Ірпінь, Каравангал*

* * *

Доброго ранку всім Гідним і Незламним.

Ми з Ірпіня. Ми затяті і мужні.

Дух наш палає і гуде:

De profundis* готить — вільний Ірпін'я звільнили.

Ми повертаємось на землю свого цвітіння,

Маємо стати нащадкам переможним промінням

Найпрекраснішого міста на землі.

Допоки живі — розкошуємо в переможнім щасті.

---

*De profundis — з глибин

17 березня 2022 року,

Романівка — Ірпін'я

* * *

Ніч чорна набрякла вогнем.
Жираф, СМУ, суцільні руїни,
Позиції клумба, бетон і мішки
Стоять, позначаючи шлях перемоги.
За ними — місто рідне і невгнуте
Здобуває сьогодні нагороду — Вічність.
І ми, страшний «натівський» спецназ,
Звичайний Ірпінчанин тримає славу Ірпіня.

*16–21 березня 2022 року,
Ірпінь, Жираф*

* * *

Українську війну збагне лише Україна.
Одержимо вірю в перемогу України.
Хай тремтить і боїться рашистський режим:
Перемога України — це смерть рашизму.
Зайди окупували наші домівки
І вбивають, гвалтують, підступно крадуть,
Злостиво сміються «нет хахлов»...
Ні. Ми є. А москва — країна трупожерів.
Ти входиш в п'ятірку найкращих убивць...
Ну, як тобі п'ятірка найкращих «двохсотих»?
Ти входиш у сотню найкращих гвалтівників...
Ну, а як тобі у сотні найкращих трупаків?
Ти входиш у тисячу найкращих крадіїв...
Ну, як тобі у тисячі найкращих калік?
А ти — ніхто, не десятий і не сотий:
Ти — тінь двухота, трупожер.
Ти хотів поставити на коліна Ірпінь?
Ти Київ правічний хотів зруйнувати?
Пристаркуватий мрець проголосив війну.
Ні. Не вийде. На коліна — це доля москви!
Київ — світанок світу.
москва — трупарня світу.

20–21 березня 2022 року,
Ірпінь. Жираф

* * *

О, ранок. Захочеш — і переможеш.
Очам відкриваються рани будинків.
Сьогодні звільняючи Ірпінські вулички
Во славу життя Українського,
Відбудуємо ще красивіший Ірпінь
Во славу Роду з шаблею у руці.

25 березня 2022,
Київ — Ірпінь

У оборонців Ірпінця не було розгубленості й страху. Вони знали, куди йшли.

* * *

Ми разом всі!
Ми не різні!
Ми своєрідні!
Ми єдині!
Ми нескорені!
Ми незламні!
Ми Українці!
Від Сяну до Дону!
Сильні, бо Безсмертні!
Сміливі, бо Гідні!
Нескорені, бо Українці!
Круті, бо Відважні!

2022 р. Ірпінь–Київ

* * *

Українці, зупинімося над нашими могилами...
Нас взагалі хотіли знищити, але ми невмирущі!
Нас хотіли перетворити на добриво
для москвинської орди.
Нас хотіли зробити безправними манкуртами
Без роду, культури, історії та віри в майбутнє!
Не вийшло і не вийде! Така воля нашого Бога!
Розпалюю вогонь нашої майбутньої Перемоги!
Вірю в одвагу і шлях невгнутого Меча Свободи!

24.02.22. 6.00 ранку. Ірпінь

Не боїмося б'яти інакшими! Не боїмося б'яти собою!

* * *

Ірпінь — повний безлад — війна
Біль вбивчий, нестерпний. Чому?
Літописці літописами попереджали:
Не вір московитам.
Зрадять і ніж в спину
Встромлять.
Моя Україно,
Будуй-муруй світ,
у якому немає москowitzа,
Не дай себе ошукати знову.
Станцюємо гопака
на руїнах кремля.

Лютий 2022 р.

* * *

Тебе не можна не кохати,
Тобою завжди буду жити,
Твоїм коханням дорожити,
Ти надзвичайна — ти кохана,
Ти — перше диво світу,
Ти — скарб мій на землі.

Квітень 2022 р.

* * *

Чим пахне бій моя кохана?
Потом кров'ю зраненого тіла.
Гоїш поспіхом травми рани
Знаю ти поруч. Вібрують нерви.
Чим пахне бій мій друже?
Люттю дикою помстою крові
Смерть підморгує кличе до себе
Усміхаюсь. Зачекай. Не на часі.
Чим пахне бій, моя кохана?
Глибиною козацької душі свободою
Чим пахне бій, мій друже?
Наперекір усім смертям звитягою.
Чим пахне бій добровольцю?
Життям і славою
Втомою і свободою
Щастям і перемогою.

*19 березня 2022 року.
Караван-гала — Новобіличі*

Ту — перше диво світлї, Ту — скарб мій на землі!

* * *

Моя шляхетна панянка,
Як хочу я тебе обійняти,
Поміж боїв і тривоги
Пригорнути на хвильку
Одну
Єдину
без бою
Прилинуги і залишитись
З тобою назавжди.
Коли ти поряд —
Можу я літати.

Квітень 2022 р.

* * *

Моя гонорова Лада панянка
Під зруйнованим мостом у Романівці
Розминулися кохана з тобою.
Ти до Балтського краю,
Я на Жираф Ірпінь боронити.
Яке воно крихке життя.
Кохати, жити, а не скніти.
Не говори мені про кохання.
Я знаю —
Воно вічне, кохана моя.
Я вірю —
твоя любов — моя броня.
Я вірюю —
Це ти відводиш кулі.
У «письменника»-воїна інша доля.
Зброя, бій, слово, перемога.
Я знаю...
Я вірю...
Я вірюю...
Я мрію...
У твоїх очах сяють зорі перемоги...

Березень 2022 р. Романівка

* * *

Дивлюсь на мій зруйнований Ірпінь
І в серці закипає лють.
Куди поділися щасливий люд,
Зелені парки, усмішки людей.
Розтоптаний Ірпінь
В багні — руїна і руїни
І ноги зверху москаля
Товчуть Ірпінський край.
Як ми захищаючи стояли
Нам кулі серенади співали.
Як ми нескореними умирали
По нам дзвони не били.
Москалі на полі догнивають.
От добрий перегній!
Ірпінь живий і непохитний.
І усмішка дитяча повернулася.

Березень 2022 р. Ірпінь

* * *

Перемагай перемогою!
Не відступай ніколи,
Зроби маленький крок назад,
Перегрупуй сили,
Знову вперед, в наступ!
Це наше життя,
Стародавнього Українського люду.
Слава Оріяні — Україні!

Не той козак, який за течією пливе, а той, що проти неї!

ПИСЬМЕННИЦЬКИЙ ЛІТОПИС

(записки з війни)

Початок війни.

З Україною в серці і зі зброєю в руках!

Сьогодні в Ірпінській «Ластівці» пройшов вишкіл для всіх бажаючих навчитися (або удосконалити) правильно тримати зброю в руках, щоб давати відсіч московській орді. На вишкілі працювали основні локації: зброя, мінна безпека, такмед (тактична медицина). Але основний посил вишколу був військовий: — «За Україну треба вбивати, а не гинути.» Вчимося цьому. Не навчимося, згинемо. Цьому і навчалися. Багато зустрів друзів, побратимів, колег по зброї.

Окрема порада тим, хто думає відсидітися в підвалі. Зніміть рожеві окуляри з очей. Всіх кримських зрадників (вони хотіли більшу зарплату, соціальні виплати) вислали подальше від Криму, а в Крим вже завезли мільйон московитів. І це тільки початок...

Тому до зброї і спротиву. Це не Українці прийшли до Росії, це вони прийшли до нас. Нагадаю забудькам 1992 рік і заклики: «Ельцин прикажи хохлам накормить Россию». Сьогодні загинуло двоє Українських військових, четверо поранено. Це не десь далеко, це в Україні. Тому вступайте до лав ТрО. Робіть свої добробати і загани. Хто не може робити активний спротив, робіть пасивний спротив. Пишіть пости в Інтернеті, допомагайте військовим. Наше майбутнє в наших руках.

Всі країни проходили через такі загрози. Нагадаю слова Долорес Ібаррурі: «Краще померти стоячи, ніж жити на колінах». «Русский мир» закінчується там, де він отримує по зубам... До діла, до зброї, до змагання за власну Гідність.

І наостанок: «Обніміться брати мої, молю вас благаю» — величні слова Т. Шевченка. В сьогоднішній неважливо хто в якій політичній партії, хто якому Богу молиться. Сьогодні важлива Україна. Біда і війна в нашому спільному домі. Якись «менший брат» зазіхає на мою Україну і говорить, що він мене навчить жити. Не вийде. Потім розберемось хто правий, а хто ні. Хто зробив більше, або менше. Мусимо виграти війну і дати відсіч орді. Це головне. Закликаю (заради майбутнього дітей) до спротиву москвинській навалі...

Вірте в себе. Вірте в ЗСУ.
Вірте в Україну!
І всі разом — СЛАВА УКРАЇНІ!!!
Постскриптум: Дякую організаторам вишколу і друзям.
Ви неймовірні, достойні, сміливі...
Слава Україні!

20 лютого 2022 року,
Ірпінь, «Ластівка».

25 лютого. Ірпінь незламний. 100 днів Гідності. (03.06.2022)

Добрий ранок усім нескореним і гідним. Пишу як журналіст-ірпінчанин. Ірпінь стоїть. Паніки немає. Міська рада працює. Молодці. Готові давати й чинити спротив. Інтернет не працює. З боку Ворзеля чуто вибухи, але показуємо шалений спротив. Влаштуємо москальні ад на рідній землі. Поліція працює суперово. Загони-добробати воюють, як леви. Пишаюсь тобою, Ірпінь. Написати можу багато, але всі — до зброї! До боротьби за власну гідність. Україна Переможе! Вірте в себе! Вірте в ЗСУ! Вірте в Україну! І всі разом — Слава Україні! Все буде Україна!

25.02.2022

Доброго вечора всім нескореним і гідним!

Не було сьогодні можливості написати раніше. Горжусь, пишаюсь, люблю і обожаю свій Ірпінь. Ірпінь стоїть. Ірпінь бореться і захищає себе. Ми були, ми є, ми будемо. Міська рада працює. Молодці. Поліція супер виконує свої обов'язки. ТРО б'ються, що справжні богатирі. Добробати — це символ сучасної України. Паніки немає, а є бажання рвати московських загарбників. Від мертвого путіна вам вуха, а не Україна. Порада всім окупантам: понасипайте насіння у свої кишені — на весну проросте і буде якась користь для України.

Вірте в себе! Вірте в Збройні Сили України! Вірте в Україну!
І всі разом — СЛАВА УКРАЇНІ! Ми Переможемо! Україна супер!
Україна нескорена! Україна непереможна! І наостанок — допомагайте війську. Читайте правдиві урядові сайти. Все буде Україна!

28.02.2022

Доброї ночі всім гідним і незламним!

Вибачте, раніше не міг написати. Мав справи. Ірпінь стоїть. Приірпіння стоїть і зачищається від ординської нечисті. Цей «малюк» найкраща вакцинація від москвинської отрути й міфічного «братерства». І не лише вакцинація, а ще й утилізація москвинського «міру». До зброї! До спротиву! І всі разом — Україна перемаже! Слава Україні!

02.03.2022

Доброго ранку всім Гідним і Незламним.

Ми з Ірпіня. Ми з України.

Приірпіння стоїть. Україна стоїть.

Пишаюсь, що належу до Ірпінської ТрО. Гордий, що належу до команди новітніх героїв Ірпінського краю. Вони мало говорять, але багато роблять. Вони прості й затяті, шляхетні й гонорові, неперевершені й звичайні, вони різні, але єдині.

Ірпінь — місто з власним шляхетним обличчям, з власним незламним духом, з власним шармом. Цікавезне і гонорове місто.

Віримо в себе! Віримо в Україну!

І наостанок — лупашимо московитів так, щоб при імені «Україна» і «Українець» вони з переляку обсирались і бігли на концерт до кобзона.

Слава Україні!

16.03.2022

Доброго ранку! Ми з України!

Україна стоїть. Протягом віків нас гнули, а ми не гнулись. Нас знищували голодом, а ми живемо в наших дітях і онуках. Ми були, ми є, ми будемо. Слава Україні! І останній штришок: одне з перших фото. Мисливська зброя і сила духа — все, що було на 24 лютого. Дякую всім гідним і незламним, хто став на захист України з перших днів. Ми з України. Нас можна завоювати, але підкорити неможливо. Для московитів — ласкаво запрошую до пекла. Мсклм тут не раді, і вони тут зайві люди.

24.03.2022

Доброго ранку!

Ми з України!

33 — щасливе число.

33 дні ми вчимо московитів поважати Україну.

33 дні перетворюємо на гній тих, хто не хоче вчитися поважати Україну.

33 дні знищуємо, палимо, підриваємо, перетворюємо на груз-200 «визволителів — асвабадітелей»...

Черга на навчання і відправлення на концерт до кобзона за головним визволителем.

Чекайте. Ми йдемо і станцюємо гопака на руїнах кремля.

Слава Україні!

28.03.2022

Доброго вечора! Ми з України!

Україна стоїть! Ми з Ірпіння!

Ірпінь стоїть.

І останній штришок: друзі і побратими! Не мав можливості написати раніше. Чому, питаєте? Напишу в книзі. Вже навіть узгодив назву майбутньої книги. І напевно буде не одна книга, а кілька. Поки що треба бити орків і показувати їм дорогу на концерт кобзона. Це — головне у війні з московитами — груз-200 і квитки до кобзона. Щоб клятї «асвабадітелі» при слові «Україна» і «Українець» божеволіли від страху.

І наостанок усі разом — Слава Україні! Від мертвого пуга вуха, а не Україна.

Все буде Україна.

Я є ант, пелазг і етруск.

Я є скиф і шумер.

Я Українець, і мене не здолати.

Нескорений я, тому безсмертний.

Слава Україні!

30.03.2022

Доброго вечора усім гідним і незламним!

Ми з України! Ми з Ірпіня!

Приірпіння звільнено!

Орки тікають. Вони не відводять війська, вони, тварюки, тікають. Тікають, бо отримали по пихатій кацапській мордюці. Тікають, бо бояться і обісралися, і не хочуть йти на концерт до кобзона. Чекайте, засраті, ми йдемо. За Ірпінь, Бучу, Гостомель маєте відповідати. За загибель цивільних, зруйновані будинки, школи, лікарні, дитячі садочки будемо карати й нищити, як покидьків без обличчя.

Далі звільняємо Донбас і Крим. Усіх — за поребрік до московії. Хай стають «руськими». «Мама — турок, папа — грек, а я — русский человек» — оце удел всіх «асвабадітелей».

Дякую всім нескореним з Ірпінської ТрО за сміливість, мужність, незламність. Дякую тим першим, які з мисливськими рушницями стали до оборони рідного Ірпіня. Дякую міському голові Олександрю Маркушину і його команді за гідність і організацію оборони Ірпіня. І наостанок: далі б'ємо кацапню і відправляємо на концерт до кобзона. Всі перемовини вирішують Збройні сили України й Українці зі зброєю в руках. Жоден «асвабадітель» живим з України вийти не повинен. Тільки-200. Це і будуть останні перемовини з москочитами.

І всі разом: **СЛАВА УКРАЇНІ.**

Станцюємо гопака на руінах кремля. Доля шанує сміливих і гідних.

01.04.2022

Доброго ранку всім Гідним і Незламним!

Ми з України! Ми з Ірпіня!

Уся Київщина вільна від московітів!

Друга армія світу тікає. Вони ганебно тікають і повторюють подвиг своїх дідів. Ті так само ганебно тікали від німців і масово здавались у полон 1941 року. Ущербні можуть тільки маршувати на парадах і грабувати мирне населення.

Груз-200 й квитки на концерт кобзона. Орки мають божеволіти від страху одного слова «Україна». Маємо відбити охоту погано говорити про Україну.

Смерть «визволителям»!

Слава Україні!

03.04.2022

Доброго ранку всім Гідним і Незламним!

Ми з України! Ми з Ірпін'я!

Словами дитини промовляє істина.

«Саме так виглядає гімн на паличці». Прапор, який московія колись вкрала у голландців. Це є саме те гімн. Прапор вкрали, але культура лишилась ущербною й злодійською: вкрати й убити, згвалтувати й зв'язати руки.

Після фото з Ірпін'я та Бучі я розумію, якими були вулиці наших міст під час Голодомору-Геноциду. Мертві на вулицях, а вожді більшовиків на Захід продають хліб, вирваний із мертвих рук України.

Сволота рашистська! Гопота і боягузи смердючі! Як же треба боятися, щоб перед розстрілом зв'язувати руки? Ущербні покидьки, час прощення минув. Будете відповідати. Не вийде зараз, покараємо через 10 або 20 років.

Московія навіть не зло. Московія — зайва країна у світі. Московити кончені й ущербні покидьки.

Зневажаю і вимагаю помсти.

Б'ємо, знищуємо рашистів так, щоб при слові «Україна» обсирались і бігли на концерт до кобзона.

Кари катам, кари...

04.04.2022

Доброго вечора всім Гідним і Незламним!

Ми з України! Ми з Ірпін'я!

Сьогодні. Ірпін'я. Місто швидко відновлюється. Ірпінчани суперові, і кожен працює на своєму місті. Рашистський брукхт прибирається. Завали розчищаються. Вулиці підмітаються. Метушливості й показушності немає. Люди роблять свою роботу з любов'ю до рідного міста. Це треба було бачити. Дякую, Ірпінчани.

Повертався до Києва через Романівку. Якось було трохи дивно, що тихо і не рвуться міни та снаряди. Але ж життя прекрасне, і ми переможці. І люди... Обожаю наших Українців. Не бачив жодного сумного чи кислого обличчя. Навпаки. Сміливі, гордівливі погляди з вірою у велич України. Будинки, магазини відбудуємо та зробимо їх ще красивішими. Київщина буде окрасою світу. Саме тут в Ірпіні та Приірпінні пишеться новітня історія світу. Її вже написано, тільки світ цього ще не відчув.

Слава Ірпінській ТрО! Слава Україні!

09.04.2022

Доброго дня всім Гідним і Незламним!

Ми з України! Ми з Ірпіня!

Ось такі «подарунки» — осколки від мін і снарядів — знайшов сьогодні біля свого будинку в Ірпіні. Поруч — жодної військової частини. Поруч — Парк письменників і набережна річки. По кому гатили «асвабадітелі»? Ненавиджу! Після московитів завжди лишались кров, сльози, руйнування, голод, пияцтво, зґвалтування. Кляті, бридкі, мерзенні нікчеми! Будете відповідати за Ірпінь і Бучу, Гостомель і Ворзель, Маріуполь і Херсон. До пекла попасти допоможемо. Чекайте, тварюки, на розплату.

І наостанок: цей ватиканський піп для мене помер разом з усім ватиканом. Вони живуть у якомусь іншому світі. Вони не бачать зруйнувань і смертей, не бачать зґвалтованих дівчат, біженців і горя навкруги. Живуть і жирують на своїй брехні у своєму окремому світі. Християнська віра давно померла, залишилися тільки шахраї які заробляють на християнських рабах. Несуть свою дурню по світу і вважають, що мають право когось повчати, як жити. Досить! Мені більше до вподоби рідна віра України, де я не раб Божий, а онук Дажбожий. Де є Світло і Сонце, рідний Дніпро та рідні скіфські кургани, рідна Кам'яна Могила та рідний дух моїх славних Предків. Це — моє життя, і тут живуть мої Роди. Це я захищаю і за це воюю. Так воно і буде. Вірте в Україну!

Слава Україні!

16.04.2022

Доброго дня всім Гідним і Незламним!

Ми з України! Ми з Ірпіня!

У захоплені від Ірпінчан та їхнього бажання допомоги тою гуманітаркою, що вони мають і для тих, хто цього потребує.

Знайомтесь: Сергій Люльченко привіз сьогодні десять блоків «чоловічого хліба». Чоловічий хліб — це цигарки. Пояснив просто:

— Магазины не працюють, а вам треба. Тому це від мене подарунок Ірпінській ТРО.

Цигарки ми роздали по блокпостах. І щоб розуміли: на війні цигарки й тютюн завжди мають ціну на вагу золота.

Дякую, пане Сергію, за Честь і Гідність!

17.04.2022

Доброго дня всім Гідним і Незламним!

Сьогодні, нарешті, навідав Т. Г. Шевченка. Центр Ірпіня. Останній раз писав із центра 24 лютого. Щасливий, що мої прогнози тоді, на початку москвинського вторгнення, були правильними. «Скрєпні» отримали від мертвого хутіна вуха, а не Ірпінь. На цьому тижні, нарешті, прибирали трупи «асвабдітелєй». Правда, від трупів лишилися одні кістки, але це не дуже важливо. Отримали те, на що заслужили. Ірпінь відроджується. Ірпінь живе. Ірпінь — це символ незламних українських генів. Пишаюсь своїм містом. Слава Україні!

19.04.2022

Доброго вечора всім Гідним і Незламним!

Ми з України!

Сьогодні ці дивовижні Українці привезли цілу купу смаколиків: хліб, борошно, паски, крашанки.

Два куми з Хмельницької області зателефонували близько 16:00.

— Доброго дня. Нам треба «письменник»?

— Так, слухаю.

— Пане Сергію, хочемо Ірпінському волонтерському центру передати подарунки. Ваш телефон дав наш односе-
лець Сашко. Вчора він був у вас і передавав паски. Візьмете?

— Звичайно візьмемо. Де ви зараз?

— У Бородянці, роздавали людям просто на вулиці хліб і паски. Є ще багатенько. Залишимо вам, а вже своїм роздасте.

Через 30 хвилин хлопці вже розвантажували у нас у центрі.

Дякую, Брати-Українці, за Честь!

І наостанок: коли хлопці від'їжджали, попросили пере-
дати вітання Ірпінській ТрО.

— Письменник, якби впав Ірпінь, москалі б захопили Київ. А Ірпінь стояв і вистояв. Своїм геройським спротивом Ірпінь дав час ЗСУ. Це важливо. Наші вітання Ірпінській ТрО.

Слава Україні!

24.04.2022

Доброго ранку всім Гідним і Незламним!

100 днів. (А мріяли, що за 3–4 і фсьо?) 100 днів б'ємо рашистів і стоїмо. (А вони вже поділили Україну на бізнесові інтереси та квартири пороздавали гвалтівникам).

100 днів, які змінили геополітичну карту світу (А на 9-го травня уй@лосікі мріяли провести якийсь парад в нашому Києві?)

100 днів Українського спротиву, і потонула москва. (А верещали, що «нет такой страны», «украинцев нет как народа». А хто ж по пиці б'є і знищує рашистів?) Ми були, ми є, ми будемо. І лелеки будуть гніздитися, і бджілки мед виробляти, і нива буде колоситися. А держава 404 зайва у світі. Так воно і буде.

Моя щира подяка всім воякам і воячкам, волонтерам і волонтеркам за сміливість, жертвовність, незнищенність.

Віримо в себе! Віримо в ЗСУ! Віримо в Україну!

03.06.2022

Доброго ранку всім Гідним і Незламним!

101-й день, і Україна стоїть і буде жити. Жити і квітнути незвичайними квітами свободи.

Учора зустрів прекрасну жінку-берегиню з першого Ірпінського штабу ТрО в Будинку письменників. Пані Оксана разом із чоловіком забезпечували господарську діяльність оборонців Ірпіня. Їжа смачна, і завжди був на столі якийсь смаколик до добровольчого столу. І кава смачнюща з присмаком ірпінської доброзичливості й письменницького гарту. І присмак у кави бойовий — «Бийте хлопці загарбників і відправляйте їх до кобзона. Бо важко збирати вибиті зуби полонаними руками». Так і робили. Хоч інколи без бойової зброї, а з мисливськими рушницями, але лупашили рашистів усім, чим могли. І тримали оборону, і наступали, і помиралі з гідно піднесеною головою, але Ірпінь стояв довгих два тижні. Так, рашисти змоглися окупували тільки 30% Ірпіня і далі — всьо, здулися...

Дякую, пані Оксано, за чарівні руки господині кухні, за сміливість і гоноровість. Саме такі, як Ваша родина, є творцями новітнього літопису Ірпінського краю.

І наостанок. Мав честь вчора подарувати свою книгу родині Савчуків. Я обіцяв на початку війни, якщо виживемо, обов'язково це зроблю. Вижили, набили мордюку рашистам, вигнали з Ірпіня й відбудовуємо наш класний Ірпінь. Від мертвого хутіна вуха вам, рашисти, а не Ірпінь і Україна.

Віримо в себе!

Віримо в Україну!

03.06.2022

Маємо поставити перемофуєнє крапкє в 368-річній війні з москoвцями.

Аж ми втримали Ірпінь?

Вже виходив з парку письменника і раптом, Мартинюк спитав «Письменника».

— Письменнику, як ми втримали Ірпінь? — письменник зупинився і здивовано подивився на Мартинюка.

— Що ти верзеш? Ти ж був завжди поруч зі мною. — письменник здивовано.

— Так, я був поруч з тобою. Це правда. Ми обидва спину не показували перед москалями. Це також правда. Але скажи мені — як ми втримали Ірпінь? — наполягає Мартинюк.

Що він говорить? Навіщо питає про це? Він же завжди був поруч. Адже Мартинюк і Письменник одне ціле. Чекай. А дійсно як ми втримали Ірпінь? — у письменника рій думок роїться в голові.

— Так. У мене також рій думок роїться в голові. Не гнівайся, що питаю, як ми втримали Ірпінь. Я не знаю, як ми втримали Ірпінь. Може ти скажеш, як ми втримали Ірпінь? У нас не було людей, допомоги, зброї. У перші дні на захист міста стало до 200 чоловік — вже не так наполегливо, але наполягає на відповіді Мартинюк.

— Як втримали? 200 чоловік — це величезна сила. Втримали, бо хотіли втримати. Билися, бо хотіли битися. Ми чудово розуміли, що якщо впаде Ірпінь, то впаде Київ. Тому стояли насмерть. — відповідає Письменник.

— Правильно. Ми, Українці, тут каміння, а ці чужинці як вода. Протекли і немає їх. Битва за Ірпінь змінила світ. І зробили це ми! — погоджується Мартинюк.

— І знаєш, що я думаю Мартинюк? Ці перші були запрограмовані на перемогу. Вони відкинули оте, вічне, забите нам в голови москалями — знецінення себе, свого духу і програмування на поразку. Кацапи розраховували, що ми поборемо самі себе. Що ми самознецінюємося і самоповбиваємося.

Нам треба забути говорити за поразки, а налаштовуватися на перемогу. Перестаємо посипати голову попелом і будемо Україну.

Мартинюк і Письменник разом і написали цей письменницький літопис.

«Доброго дня всім Гідним і Незламним.

Ми з України.

Ми з Ірпіння.

Сьогодні завітав в Ірпінський Будинок Письменника. Є з десяток воронок від вибухів. Є пошкодженні дерева. Є вибиті шибки в будиночках. Але сам парк гарнющий і ціленький.

Знову розквітає яскравими кольорами. Знову по доріжках будуть гуляти Ірпінчани. Знову буде лунати дитячий сміх. І саме це прекрасно. Життя без московитів і «руського миру» набирає обертів.

І наостанок: Гарного свята.

Вірю в ЗСУ.

Вірю в Україну».

Постскриптум: Вчимо власну історію. Деякі приклади з наукових робіт вчених:

Покидаючи басейн Чорного моря — українці кількома мирними переселенськими хвилями заселили в ті далекі часи Європу, Азію, Єгипет, Середній Схід.

Англійський вчений археолог, історик та мовознавець Леонард Вуллі в монументальній праці «Початок цивілізації людства»: «Арії вийшли з України і були творцями нових держав та їхніх культур на всіх землях, де би вони не поселилися».

Антрополог Девід В. Ентоні (2007 рік) в книзі «Кінь, колесо та мова»: «Вперше кінь був приручений в українському степу близько 4200 року до н.е. Із України вийшли всі індоєвропейські мови 4200-2200 роки до н.е.», описує поширення мови в Західну Європу, Центральну Азію та Південну Азію.

Американські археологи Райнер Бергера і Лайнер Проча (каліфорнійський університет): «Коні вперше були приручені в степах України понад 4350 років до Христа», такий висновок на основі археологічних розкопок поблизу українських

сіл Усатово, Деревка, Євмінка, де в культурних шарах знайдено кістки коней, збруя для коней і залишки коліс. Що дало змогу українцям заселяти землі до Ірландії, до Індії, і до Єгипту, тепер ми знаємо, що козаки походять з України.

Професор санскритолог Василь Кобилюх: «Українці поступово мовно і літературно опанували євразійський простір, розселилися у ньому і поширювали по світу свою санскритично-українську літературну мову та культуру. Найбільшим свідченням того, що давньоукраїнська мова поширилася по всій земній кулі, є топоніми (які у нас постійно намагаються підмінити!), гідроніми, корінні слова, які збереглися і до сьогодні. Наші предки жили у непорушному єдино мовному просторі до 375 року н.е. — першої навали монголо-китайців, котрі знищили давньоукраїнські держави — Кушанію, Бактрію, Хорезм тощо, зменшили панування українського слова та українців у 40 разів порівняно з кордонами сучасної України».

Видатний державний діяч Індії Дж. Неру в своїй книзі «Погляд на всесвітню історію»: «Імперія Кушанів нагадувала велетня, що осідлав Азію і Європу... Вона була на півдорозі між Індією і Римом, між Індією та Китаєм... якби не давні українські арії, не було б Індії».

Професор, історик, археолог, етрусколог Олександр Чертков дослідив назви етрусських племен в Італії: «Першими індоєвропейцями в Греції були не греки, а пеласги (трипільці українці). Очевидними є антропологічні відмінності: якщо давні елліни, були високими, мускулястими, білошкірими і світловолосими, то сучасні греки (араби) переважно є низькорослими, дрібними, смаглявими і чорноволосими».

Філолог С. Губерначук: «Культ лелеки розвинувся у нас ще Трипільської доби, а нині в деяких районах Полтавщини лелеку називають лелега тобто так, як називали себе пеласги».

Мовознавець Микола Суслопаров: «Пеласги-лелеги це трипільці — предки Київської Русі (русини) попередники стародавніх еллінів»; «За Геродота слово Русь на території Середнього Дніпра та Бугу означало орачі, а слово «скіфи» є додатком перекладачів».

Під смак кави і аромату сигари окупантів відірпали

Шосте березня 2022 року. Я сидів в дерев'яній бесідці на Ірпінському Водоканалі з чашкою кави в одній руці і з сигарою в іншій руці. Насолоджувався свистом ворожих мін і снарядів, і не мав бажання їм кланятися. Втомився падати на землю прикриваючи голову руками, щоб уберегтися від вибухової хвилі і осколків. Хрін вам москаленята смердючі, а не Мартинюк. Від мертвого хутіна вуха, а не Україна. Міна свистить і вибухає, а я встигаю зробити ковток кави і одну велику зтяжкою сигарою. Каву не пив цілу вічність. Каву ми заварили самі, а сигару мені приніс Сергій Орел. Я сів у бесідку і діставши записник почав робити записи за минулий день війни. Сергій підійшов і просто протягнув сигару:

— Письменнику, підійде до кави? — і протягує сигару, а очі посміхаються.

— Підійде Сергію, звичайно підійде. — Звідки такий дефіцит?

— Знайшов на підвіконні в гаражі. — сідає поруч зі мною, також з чашкою кави в руці.

— Давай проведемо цей ритуальний процес споживання кави. Будемо вважати, що наразі у нас в Ірпені прекрасний ранок і ми потребуємо ранкову дозу кофеїну. Ми нікуди не поспішаємо, у нас вихідний і ми з тобою обговорюємо сюжет книги про нашу перемогу над орками, — урочисто до нього.

— Давайте. Але з однією умовою, що всі москалі виздихали як колорадські жуки на городі. — ми разом засміялися і не почули свисту міни, яка розірвалася від нас близько-близенько. Осколки гучно закалатали по стінах і даху будівель.

— Приймається про москалів. А вчора ми приїхали з москви, де станцювали гопака на руїнах кремля, — знову протяжний свист міни, але ми не «кланяємося» і не реагуємо. І знову гучно осколки посипають землю поруч з нами.

Рівно добу, тобто вчора, ми дали бій на «Ластівці» і лісом відійшли на Водоканал. Йшли по лісі і нас постійно

переслідували вибухи мін, які розривались від нас в 200 метрах попереду і трохи збоку. Інколи міна розривалась зовсім близько від нас, за 60-70 метрів, тоді ми з розбігу вгризалися в землю і прикриваючи голову руками, завмирили. Пересувний міномет вправно виконував свою роботу. І що ще діставало? Це постійний гул квадрокоптера над головами. Тоді ми вкутувалися в землю під деревами і не ворушилися. Якщо цей корегувальник помічав хоч якийсь рух, тут же прилітало по декілька мін на голову. Дійшовши до ЖК «Центральний», ми лежали під деревами зо тридцять хвилин. Намагалися позбутися цього літаючого корегувальника. Потім вислали розвідку і наша розвідка повернулася вже з нашими добровольцями, які провели нас на наш блок-пост біля Ірпінського Водоканалу. Так ми вийшли, без втрат, на групу Сармата. Легке поранення від осколка міни не рахувалося пораненням. Вже підбігаючи до опорного пункту побачили два спалених рашистських танки. Серце заспівало від радості. Рахунок втрат і перетворення орків на гній зростає. А спочатку, як гарно співали «Возьмем Киев за три дня», «Ахмат сила», «Нет такой страны как Украина» і везли з собою парадну форму для параду по Хрещатику. І що? І де? Обісралися! Вільних духом неможливо перемогти.

Блок-пост (ВОП чи опорник), як багато в цьому слові. Забігши за горбок Сарматівського опорника, ми попадали на землю, відчуваючи себе як свої серед своїх. Хвилин з десять я лежав не поворухнувшись і слухав тишу, відчував смак дерев, гладив землю. На душі затишно і головне спокійно. Вже на Водоканалі заварили каву і перегрупували наші сили. Каву заварювали в червоному пожежному відрі і туди ж засипали заварну каву. Боженьки, яка ж ця кава вийшла смачнюща. З нами на Водоканалі в одноповерховому будиночку був штаб 72-ї бригади, а через дорогу в кафе базувалась 80-ка, а зліва опорник наших Сарматівців. Правда ЗСУшників було по одному підсиленому взводу, але ж були нарешті. Нашої кави вистачило на всіх і навіть залишилася. Ось, що значить велике пожежне відерце.

На наступний день ми знову даємо бій. На території Водоканалу з боку блок-поста Сармата чути гуркіт танків, лунає постріл з «Джавеліна» і через секунду лунає радісний крик — вигук «Є ще один» і «Слава Україні». З боку Стоянки по полю

підійшли кацапські БТРИ, почали вести вогонь по наших позиціях. Ось тут запрацювали наші автомати. Як «бджілочки» «тук-тук-тук». Звичайно задум рашистів був зрозумілий, зламати тильний паркан Водоканалу і вдарити з тилу по позиціях групи Сармата і ЗСУ. А не вийшло і не вийде, кацапня клята. Ми тут і готові за Україну вбивати. І 15 автоматів веселенько заговорили і підтвердили нашу рішучість. Москальня відповіла чергами з великокаліберних кулеметів. Ми розуміли, що орків не злякав вогонь з наших автоматів, але вони не знали скільки нас — це перше, по-друге вони не знали, чи є у нас ПЗРК і гранатомети. Тому сиділи тихо. За цей час наші хлопці підірвали декілька їхніх бронемашин з гранатометів, а ми достріляли піхоту.

Потім була евакуація через річку і зруйнований міст, ночівля в лісі і блок-пост в Києві. І всю трасу від Ірпеня ми пройшли пішки. Моя друга контузія і моє спасіння бійцями добровольцями. Як зараз пам'ятаю, сильний вибух, мене підіймає в повітря і відкидає вбік метрів на вісім. Не втопився тому, що голова попала на корч очерета. Ми не втікали, ми не панікували, ми не ховалися, ми не жалілися — ми збиралися дати бій і гризти зубами клятих окупантів. Потім гуртожиток на Новобіличах і знову бої, виїзди, чергування. Але смак кави і аромат сигари під падаючими мінами відчуваю дотепер.

Ми москалів відірпінили так, що танки горіли, а піхота валялася мерцями по всіх вулицях нашого міста.

Не кажіть мені за слов'ян-братів...

Маску скинуто...

Війна...

Україна переможе!

Жираф. Позиція "Мішки"

Прийде день, коли я зможу про це написати більше, в фарбах емоцій і почуттів, з лелечою величчю. А зараз ми вгризаємось в землю і копаємо окоп на позиції «Мішки» біля спаленого «Жирафа». Навіть не копаємо, а робимо глибше, ширше, вгвинчуємося вниз. Справа позиція «Бетон», зліва окоп, який простягнувся аж до паркану підприємства. Далі біля залізниці позиція «Клумба».

Через міст вже починається Буча. Вчора Женя «Расвет» один разочок стрельнув по кацапу, який зухвало ходив по той бік мосту, в Бучі. Зробив один постріл і по нас прилетіло 22 міни. Ще якийсь танчик гатив по нас прямою наводкою. Стрільяв обачно і видно було, що він нас боїться. Швидко зробив постріл і швидко сховався в бічну вулицю Бучі. Треба вночі вийти з гранатометом і підбити цей танк. Саме тому ми вирішили заглибити наш сховок-окоп. На війні взагалі є гарне прислів'я: «Хочеш жити — копай». Чим більше вкопався в землю, тим більше у тебе шансів вижити. П'ятнадцять хвилин я копаю, п'ятнадцять хвилин копає Жека. Один копає, другий спостерігає за переляканими кацапами. На допомогу прийшов Влад «Гадюка» зі своїм напарником. Робота з заглиблення окопа пішла швидше. Вже після зміни чергування (нас змінив Влад з напарником) по траншеї ми вийшли у двір підприємства і тільки тоді змогли розігнутися і стати в повний зріст. Перебіжками почали переміщуватися до нашого сховища. Так, ви правильно подумали. Ворожі снайпера почали пострілювати. Раптом бачу, що Жека став, як вкопаний. Підбіг до нього і тихенько спитав, що сталося. Він очами показує кудись вліво від нас. Перевір погляд і ошелешив. За п'ять метрів від нас, а від нашої позиції «Мішки» п'ятнадцять метрів, з асфальту стирчить нерозірваний снаряд з танка. Отакої. Я так і думав, бо виходів було шість, а розривів п'ять.

— Це нас з тобою, Жека, охороняють наші Українські Боги. Побігли до бункера, бо зараз і снайпера запрацюють. — вивів я Жеку з заціпеніння.

— Так. Побігли до укриття.

Вже в підвалі адмінбудівлі ми змогли перевести дух і розказати це нашим побратимам.

— Та навіть це буде атомна зброя, я звідси не відступлю — впевнено запевнив мене Стоматолог. — Не маю куди відступати. Мені ще рідний Донбас визволяти.

Я також не збираюсь відступати. І ті хлопці, які були на «Жирафі», також не відступлять. І наша група «13 богів Ірпіня» це доводила постійно. Краще загинути стоячи, ніж жити на колінах. Дякую друзі за Честь і Гідність.

*14 березня 2022 року
Ірпінь-Жираф — Новобіличі*

Бій на Карабан — Гала

Я закрив очі. Ні, я не спав. Не дрімав. Я закрив очі, щоб дати перепочинок очам. Важко вдивлятися в темряву і більше покладаєшся на слух. Слухаєш, чи не трісне гілочка. Звуки ночі природні чи ні. Міцніше стискаєш автомат і готовий стріляти «на звук» як мисливець. На будь-який сторонній звук. У 2014 році навчився головному правилу на війні. Спочатку стріляєш, а потім питаєш: хто там? Переді мною наш Гостомель і наша Варшавська траса. Але в сьогоднішні вони окуповані, там ворог, там москаль — окупант, там кацап — вбивця, там москочит — гвалтівник, там нелюди, які називають себе визволителями. Тому буду стріляти на звук, на ураження, на смерть.

За спиною рідний Ірпінь. Останнім часом все важче стає вдивлятися і вслухатися в ніч. Дають взнаки мої контузії, але я про це нікому не говорю. Чому питаєш? Боюсь. Боюсь, що мене спишуть і відправлять на пенсію. Ні, не дочекаєтесь. У пам'яті спливали картини степу. Мій Балтський неосяжний степ. Мій степ квітучої ковили. Сиво-сріблястої ковили. Мій Дух степу. У дитинстві полюбляв по весні виходити в мій степ. В Саражинці за Бойким яром і до лісочка любив вдивлятися в рухливе цвітіння ковили. В Крижовлині безмежні степи сріблястої ковили. Не знаєте де це? За цвинтарем і в бік Шляхового попід «забуту землю». Уявляв собі диких коней-тарпанів і могутніх турів. Буйність степу і розмаїття ковилу, шафрану, горицвіту, полину. Непередаваний Дух Мого Степу. Зараз більшість первинного степу розорюють, окультурюють. Напевно тому зникає Буйний Дух Степу. Добре, що я виріс буйним і непокірним з Духом сріблястої ковили степу.

Саме тому я чатую на позиції «Орел», поруч мої друзі на позиції. Але вони буйніші, ніж я. У них окрім двох автоматів є кулемет. Я ж маю тільки АКСУ. І це добре, бо цілих три дні по початку війни, воював з мисливською рушницею ТОЗ-БМ 16 калібру з шістьма патронами качиною дробі.

Раптом заговорив наш кулемет і голос Дмитра Стоматолога:

— Письменнику, увага на дорогу зліва, переміщення воюючого, — кричить Дмитро.

— Плюс, — відповідаю і випускаю пару коротких черг зі свого «малюка». Буйні почали відбивати атаку «асвабдителей».

Позаду почулися кроки і біля мене плюхнувся старший групи швидкого реагування.

— Що тут? — часто дихаючи спитав

— З боку тих дерев помітив приховане пересування. Переміжками, пригнувшись в той бік, — відповів.

— Гарзд. Ми пішли зачистимо. Ти, письменнику прикриваєш нас.

— Я також з вами піду. Зайвий «ствол» не завадить.

— Ні, ти тут на позиції і прикриваєш нашу групу, — побачив моє невдоволення. — Письменнику, напишеш про це після нашої перемоги — відповів Монах.

І група пішла на зачистку території. Група просто розчинилася в темряві ночі. Ці взагалі буйніше за мене. Мабуть також зі степів сріблястої ковили. Дух степу надихає.

Зранку від восьмої ранку знову на позиції «Орел» на пагорбі. Стоматолог і Славко поруч також на «Орлі». В окопі на дорозі, на позиції «Кроти» Зверь, Професор, Маєстро. Вся увага на наш Гостомель і нашу Варшавку, які тимчасово окуповані. Поки тимчасово окуповані. Степ сріблястої ковили набирає свою силу.

Постскриптум:

Ми бились з московитами і ми їх перемогли. Ми знали, що буде війна. Війна безжальна, червоно-кривава, і ми розуміли, що за Україну треба вбивати, а не геройськи гинути. І ця війна буде вирішальна в 369 річному нескінченному геноциді України.

На 24 лютого 2022 року чисельна перевага була 12 до 1. Уявіть подумки дванадцять до одного на користь московитів. І вони програли. Замість квітів, отримували кулі від Українців.

Бій на «Ластівці»

«Ластівка» — величезний колишній санаторій, а зараз закинутий і нікому не потрібний. Учора ми перемістилися з нашої локації в Ірпінському Будинку творчості письменників у цей куточок нашого Ірпеня. За короткий час його привели в більш-менш житловий стан. Особовий склад добровольців зайняли один корпус. Штаб нашої добровольчої спільноти зайняв інший корпус. Обідали ми в їдальні санаторію «Ластівка», де почали готувати їжу. Для цього задіяли екскаватор, який розрив траншеї і підключив воду для кухні. За тепло ніхто і не згадував. Привезли ліжка і матраци. Це всі зручності. Чому ми тут на «Ластівці»? Величезна територія, з одного боку впритул ліс, з іншого боку приватний сектор. Ми силами добровольців не перекриємо всі підступи до «Ластівки». Нас вивезли на розстріл, або як гарматне м'ясо на приманку для наступаючих рашистів. Згоден бути приманкою, але підрозділів Збройних Сил України в місті немає. В Ірпені тільки ми добровольці, і це всі сили які боронять Ірпінь. Ще в перший вечір зробив висновок, що нас вивезли на знищення. Розставили вартових в першу ніч і призначили патрулі для патрулювання території санаторія саме вночі. Ніч пройшла спокійно. Вдень докучав маленький дрон, який літав між деревами і наводив «блукаючий» міномет. Міни падали з вражаючою точністю. Багато наших пішли на ротацію на «Жираф».

Під вечір, тільки засутеніло. По Київській стрілянина і стрілянина активна. Там наш блок-пост і хлопці мочать москвитів. Бій то стихає, то спалахує з новою силою. Ми всі наготові. Нерви натягнені, як струна бандури.

— Тихо виходимо і переміщуємося під стінками. З боку лісу зайшла диверсійна група. Чоловік тридцять, переміщуються тихо і з тепловізорами. — шепотить мені в самісіньке вухо Тренер.

Спробували відкрити бічні двері, вони не відчиняються. Підперті ззовні. Тренер показує рукою, що переходимо до

тильних дверей і спробуємо вийти через них. Швидко пройшли коридором і підійшли до дверей. Двері відчиняються і ми бігом вибігли з приміщення. Пригнувшись і очікуючи ворожого вогню добігли до ближніх дерев. Я впаявся в дерево. Хвилин з десять я був одним цілим із деревом, намагався згадати, чи зняв зброю з запобіжника, чи є набій в стволі?

Ослабив одну ногу і великим стрибком перебіг до машин, які стояли на імпровізованому майданчику. Заліг за переднім колесом. Тиша, але мене бачать. Зачаївся. Сам собі сказав, що жодних зайвих рухів я не роблю. Тільки слухати. Зараз слух — це моє життя. Подумки кляв все і всіх. Як так, що жодного тепловізора або приладу нічного бачення у нас немає. Диверсійно-розвідувальна група — це не жарти. Це підрозділ спеціального призначення, що використовується для розвідки і диверсій. Начебто тихо і обережно визирнув з-за колеса машини. Несподівано з'явився якийсь чоловік і заліг біля сусідньої зі мною машини. Між нами до трьох метрів. Професійно зайняв позицію. Ножем я не дістану і стріляти не зручно, бо треба розвертатись. Звернув увагу, що в амуніції і броніку. Але темно і не можу розгледіти колір камуфляжа. Але печінкою відчуваю, що це кацапи. У нас не має броніків і амуніції.

— Скільки їх — питає тихо. — Я свой. — слово «свой» намагається сказати українською. І говір явно не Ірпінський.

— Не знаю. — відповідаю. Розумію, що мене хочуть взяти в полон. Вони не могли не бачити, що я без амуніції і броніка. Хотіли би вбити, вже вбили. Намацав багнет і наполовину витягнув з піхви. Пожалкував, що у мене АКСУ і не можу приєднати багнет до автомата.

Я швидко перекотився і двома стрибками заскочив за машину, звідти перекотився за буса. Все це супроводжував заряджанням зброї, пересмикуванням затвора. І знову двома величезними стрибками дістався величезного дуба, вгвинчуваюся в нього. Позиція шикарна. Переді мною будиночок санітарної частини і «чорний» вхід в наш штаб. Я весь в очікуванні, зброя напоготові. Чомусь сказав подумки: «Кацапи. Я з Ірпеня. Ласкаво запрошую до пекла», — посміхнувся від своєї бравади і помітив рух тіні між будиночком санчастини і штабним корпусом. Підняв автомат, за тінню з'явилася ще одна тінь. Не стріляємо. Мають бути ще тіні. Розумію, що у

них не має завдання стріляти. Вони це розвідка і диверсійна робота. Їм треба навести паніку, по можливості, взяти когось з наших в полон і тихо зникнути. Може ще замінувати територію, це також елемент паніки. Збоку, праворуч від мене раптово з'являються дві тіні і рухаються паралельним курсом від мене. До них з десять метрів. Я сам слух і витримка. Тіні зупинилися і від стіни до них підходить ще одна тїнь. Ах ти дурень, письменнику, у них прилади нічного бачення і вони бачать як вдень. Падаю на одне коліно і роблю дві короткі черги по перших тїнях, розвертаюсь і роблю довгу чергу по тїнях біля стіни корпусу штабу. Повзком швидко переміщуюсь до сусіднього дерева. З коліна з-за дерева роблю ще одну коротку чергу в бік стіни корпусу штабу. Знову повзком переміщуюсь до іншого дерева. Тут можна перевести подих і перезарядити магазин. Випустив я до 18 куль. Який далі буде бій — я не знаю. Тому краще мати повний магазин в автоматі. Інколи зайва куля і збережена секунда рятують життя. Прислухався тиша. Добре, що тиша. Диверсійна група має відступити. Ні, не тому, що я їх налякав. Їм не треба галас, шум, стрільба. У них зовсім інше завдання.

Чекаємо ранку і пильнуємо.

Ледь-ледь дочекався ранку. Холодно. Змерз так, що зуби трусяться. Почав пересуватися до «Ластівки». Тиша. Перед вхідними дверима стоять вартові. Зайшов до санчастини. Привітався.

— Як пройшла ніч? — спитав у лікарки.

— Та добре. Трохи було холодно. І біля самого вікна була перестрілка. Думали, що зараз прилетить у вікно, але минулося. — відповідає лікар. — Письменнику не знаєш хто стріляв?

— Ні, не в курсі, — вирішив не говорити і не піднімати зайву паніку про диверсійну групу.

— Добро. Я пішов перевдягнуся і зустрїнемось на сніданку.

У штабі все спокійно. Вартові привітались і навіть пароль не спитали. Після сніданку пройшовся на місце бою, краплини крові є, але старанно зачищені і притрушені пилом. Ну що ж. Ще день ми відвоювали у кацапні. «Ластівку» будуть обходити і боятися. Будуть ще робити розвідку і дорозвідку. Бій ми виграли.

Постскриптум: Не витрачайте життя на те, щоб задовольнити чужі амбіції, відповідати чужим вимогам, виправдовувати чужі очікування, намагатися комусь сподобатись, намагатися бути кращим, ніж ви є. До біса всіх. Бути собою — це єдине правильне рішення. Нехай вас люблять, ненавидять, поважають, заздять, ігнорують — але завжди залишайтеся собою!

Намагання сподобатись всім — це шлях до поразки.

4 березня 2022 року. «Ластівка».

Ми не спікали, ми не панікували, ми не ховалися, ми не жалілися – ми билася!

Про Ірпіньську пероборону вже ходять легенди. І не дарма.

Ось що пише журналіст Константин Реуцкий: Кажуть, що росіяни вважають їх «спецпризначенцями, перевдягнутими бомжами». Вони дійсно зупинили російських десантників, поклавши їх на мосту декілька десятків. Маючі при цьому мінімум засобів. Це звичайні місцеві мужики, які у перші дні війни встали до лав батальйону, маючі лише власну мисливську зброю. Більшість досі не має амуніції і не надто цим переймається. Головне, вони мають те, чого не має противник — природне відчуття справедливості та правильності того, що вони роблять. Мінімум пафосу, максимум ефективності. Частина взагалі відмовляється їхати на ротациї. Не розуміють, навіщо їхати кудись — їхній дім тут, в Ірпені.

П.С. І щоб ви поганого не думали — із забезпеченням, зі зброєю та боєкомплектom зараз проблем немає, ворог підвердить.

*21 березня 2022 року.
Ірпінь (Жираф) — Київ*

Постскрипtum:

29 березня я поїхав в Ірпінь — подивитися, що з моєю квартирою. Квартира ціленька, тільки вибиті шибки, розтрощений балкон і багатенько осколків побило меблі в великій кімнаті. Меблі купимо, головне, що квартира не згоріла і не зруйнована.

Десь по обіді вийшов до пам'ятника Тарасові Шевченку. Людей ще не було. Я постояв біля Шевченка, подивився на місто і подумки подякував місту за незламність і переможний спротив рашистам. Ірпінь був, є і буде. Зробив невеличкий переможний репортаж із центру міста. Я був щасливий, що можу зробити переможний письменницький літопис зі звільненого Ірпеня.

Того ж дня до мене підійшла жінка і розповіла цікавезну історію. В неї на постой жили рашисти. Багато пили, й коли напивалися, завжди їздили вночі по Бучі, голосно кричали і стріляли по хатах. Удень намагалися не виходити на вулицю. Вона спитала: чому не йдете захоплювати Ірпінь? Чому своє героїство показуєте п'яними вночі? Вони відповіли, що в Ірпені (на Жирафі) стоїть НАТОвський спецназ і вони чекають підкріплення для продовження наступу. Жінка каже: я стала сміятись і відповідаю їм, мовляв, на Жирафі стоять звичайні тероборонці — ірпінці, бучанці, кияни — і б'ють вас, загарбників, по повній програмі. Вони мені не повірили, й до мене підійшов їхній офіцер і сказав, що якщо я буду займатись агітацією, то він мене застрелить. Звичайно, я замовкла, але пиху з них збила.

— «Письменнику», напиши про це. Ми всі боронили свою землю. Боронили так, як нам вистачало сил. Добре?

— Добре. Звичайно, напишу, і Вам дякую за Честь і Гідність.

Етєпнак, або «Разобраць дєрєвню»

Що в місті не змінилось, то це лише його гонорова вдача. Ірпінь поранений, з одного боку, з другого боку — зруйнований і скалічений. Але незважаючи на недавні бої, місто свого власного шляхетного обличчя не втратило. Ірпінь — це власна енергетика і особливий шарм поведінки. Мені подобалось увечері слухати місто. Мені подобалось слухати людей.

Слухати і чути те, про що вони мовчали. Яке то солодке відчуття — перемога. Приірпіння вільне. Київщина вільна.

— Привіт, письменнику, — почув поруч з собою. Здрігнувся мимоволі, а за звичкою рука потягнулась до того місця, де мала бути зброя.

— Привіт, — відповів, але не міг пригадати, хто переді мною. Щось дуже знайоме обличчя...

— Не впізнаєш? Ти ж мене не пускав до штабу в Будинку письменників. Пам'ятаєш, ти стояв з мисливською зброєю і охороняв вхід. Почекай, а коли то було? 25 чи 26 лютого?

— Я багато кого тоді не пускав. Початок війни, багато... — він перебив мене. — Так, тоді було важко. І головне, що ми стояли і не дали захопити місто. Йдемо вип'ємо по каві та поговоримо. Ми неквапно йшли до кав'ярні.

— Скучив за містом. Вчора приїхала родина, і я щасливий. Просто щасливий. До війни це якось не відчувалось, а зараз так класно. Твоя родина з тобою? — запитав просто. Я мовчки кивнув головою.

Ми зайшли в невеличку кафешку прямо в центрі Ірпеня. Кафе популярне і з промовистою назвою «Франсуа кав'ярня».

Мені імпонувала ця пекарня-кав'ярня. У центрі міста, прекрасний вид на центральний майдан з працюючими фонтанами.

Особливо приємно було в сутінках спостерігати за фонтаном, що підсвічувався різними кольорами. Увечері запальний сміх дітлахів, які безтурботно купались у фонтані, зачаровував.

— Називай мене «Степняк». Такий у мене наразі позивний у війську, — спокійно сказав мій співрозмовник після того, як ми всілися за столики.

— А я залишився «Письменником». Викладаю зараз у Київському військовому ліцеї імені Івана Богуна. Намагаюся ліцеїстам вкласти в голови думку: «Я Українець і маю розум Переможця».

— Радий за тебе. І за майбутніх офіцерів також. І гасло переможне. Я тепер вірю в майбутнє нашого війська, яким будуть керувати офіцери з розумом переможців. — Нам принесли по каві. Замовили звичайне американо і по тістечку.

Степняк собі замовив декілька.

— Не можу наїстися тістечок. Полюбляю їх, але на війни не поїси, — наче виправдовувався.

— Знаєш, мій друже, яка думка мене не покидала в перші дні війни? — побачив, що Степняк з цікавістю дивиться на мене і продовжив. — У перші дні війни з'ясувалось, що десять мотивованих націоналістів важливіші за тисячі глядачів «кварталу 95» та «сватів». Бо вони взяли зброю до рук і стали захищати Україну, а вдячні глядачі «кварталів» побігли за кордон.

— Так, це правда. Як і правда те, що нам треба буде розбудувати зруйновану Україну, і розбудувати саме нам. Нам можуть допомогти, але все інше маємо робити самі.

— Так ми і розбудуємо. Відбудуємо й зробимо ще кращими наш Ірпінь і нашу Україну.

Ми багато говорили про бої в Ірпені і Приірпінні. Про початок війни. Про перші бої. Про перших добровольців.

— Знаєш, я досі не можу зрозуміти. Як? Як ми втримали Ірпінь? Згадай, найперша колона орків складалася не з ударних частин, а із СОБР, з битами та щитами. СОБР йде не воювати, а розганяти мітинги. І дуже здивувалися, коли їх почали спалювати. Пам'ятаєш, ранок 25 лютого і колона рашистів перед Гостомельським мостом. На кордоні з Білоруссю на момент вторгнення не було наших військ, лише прикордонники. Більшу частину військ Нацгвардії вивели з аеродрому Гостомель, залишивши лише 131 строковика на охороні. Жуляни залишилися без охорони взагалі. Нікого. Генерал Кривонос і волонтери облили злітно-посадкові смуги Жулян мастилами. Саме Кривонос взяв аеропорт під охорону. Як ми втримали Ірпінь?

Степняк відмахнувся рукою, він продовжував «знищувати» тістечка, і я по виразу його обличчя прочитав відповідь:

«Втримали і не пустили. Втримали — і це головне. Рашистів почали бити і мінусувати сотнями й тисячами, і домовленості по здачі України провалилися».

— Слухай, «Письменнику», розкажу тобі про московську інсценівку «разобрать деревню». Вони між собою змагаються, хто зробить останній прицільний постріл. Б'ються об заклад і ставлять ставки, як у казино. Не дивись так здивовано. Вони звичайні покидьки і гниди. Картина ось яка. Ми звільняємо село і відсуваємо лінію фронту, але це не означає, що в селі вже можна жити. Орки методично обстрілюють його. Навіть якщо в селі залишається одна напівзруйнована хата, то вони будуть стріляти до тих пір, поки ця хата не перетвориться на руїну. Отже, виходить, що на карті село є, а по факту його немає. Все зруйновано і все перетворено на суцільний степ. Це називається у них «разобрать деревню». Руки вони набили в стрільбі ще в Сирії. Нам на фронті історію про звірства московитів можна писати по звільненню наших земель. І цю історію наші діти мають вивчати в школах і ліцеях.

— Сумна, трагічна історія про знищення наших населених пунктів. Тепер і думати не треба, чому нашу місцевість довго називали «диким полем». З такими сусідами воно завжди було б диким полем.

— Напиши про це.

— Добре. Напишу, але зараз нам треба робити інше. Треба від усього москвинського поставити величезну загрозу. Мова, література, книги, фільми, музика. Треба переконати молодь, що це все, особливо «велика російська культура» — це кров і сльози, кров і смерть, кров і руйнування. Це розмовляти матюками, грабувати, гвалтувати, вбивати, красти. Це все для нас повинно вмерти. Вмерти назавжди. Не зробимо цього зараз, наші онуки будуть воювати з московитами. Має бути так. Україні бути тут і тепер, тут і завжди, але без московської мови, культури, літератури.

— Це робимо і будемо робити. І ще я думаю знаєш про що? Треба готувати нову еліту після війни. Нам слід робити культ Українця в Україні. Треба виховувати духовних аристократів. Таку молодь, яка почне виводити Україну з кризи.

— Так. Війну в частині України ми вже виграли. Перевагу маємо перед московитами, насамперед психологічну. Але найстрашніше, що оці всі байки про гарне життя в Європі треба забути. Нам треба Європу робити тут, в Україні. Треба

західним виробникам надати кращі умови для бізнесу, ніж в ЄС. Якщо цього не зробимо, то всі наші жертви будуть марними. Треба підібрати команду патріотів з національною ідеєю побудови розвиненої Держави. І з мінімальною толерантністю до совка, лівацтва, корупції. А в залежності цієї толерантності до колишнього совка буде заінтересований Захід. Якщо будемо постійно сподіватися «на халяву», а не будуватимемо свою країну, то нас просто спишуть...

— Так, згоден. І ще додаю — слід перетворити московітів на «глибинку малоросійства». Нам це під силу. І ми це зробимо.

— Так, ми це зробимо. І пригадалися слова Олександра Олеса: «Свої — серця нам виривали, чужі — тесали нам хрести. А ми дивились і не знали, куди нам з цвинтаря іти». Вірю в Україну і вірю в себе, — підсумував я.

Степняк після паузи неголосно сказав.

— Завтра їду. Я дружині дав твій номер телефону, на всякий випадок. Якщо щось, допоможеш їм. І сину, він мріє бути військовим, підкажеш як поступити в Київський ліцей. Взагалі, ти мене почув, — я оторопів від несподіваного прохання і забарився з відповіддю.

— Отакої. Звичайно, допоможу, але не для того ми жили при обороні Ірпеня, щоб зараз писати заповіти. І не забувай нашої домовленості. Ми маємо станцювати гопака на руїнах кремля.

Ми потиснули руки і попрощалися традиційним «Слава Україні» — «Героям слава».

Отже, не скиглити, не просити, не колінкувати. Перемагаємо — і відбудовуємо Україну.

Постскриптум

Останнім часом багато задаються питанням: Чому так? Що вони тут забули? Чому нелюдська жорстокість? Чому вбивали цивільних так безжально? Чому писали на зруйнованих будинках: «Хто вам дозволив так красиво жити»? Чому викрадаються діти і вивозяться до росії? Чому руйнуються села і міста під корінь? Тут немає нічого дивного, якщо знаєш історію і розумієш, хто такі московити, рашисти, орки. У нас війна з московитами, або рашистами, триває майже 400 років. 400 років нас нищать і вбивають, гвалтують і вивозять дітей.

Згадайте, для прикладу, знищення Батурина і вбивство усіх жителів міста. Діти, яких вивезли до московії, стають манкуртами і приєднуються до величезного війська вбивць,

мародерів, садистів, гвалтівників. І ці діти, у жилах яких тече козацька кров, ідуть вбивати українців, однієї з ними крові, бо «хто їм дозволив так красиво жити». Вони мають вбивати, вони хочуть вбивати, бо це їхнє природне життя. Вони на чорне говорять біле, на добро — зло, на війну — «операція», на зраду — подвиг, на вбивство — як «принужденіє до дружби», шанувати свободу для них — це страх і підлабузництво. Вони люто ненавидять тих, хто їм про це говорить і тих, хто з них зриває чергову брехливу маску справжньої сутності рашиста, московита, вбивці, мародера, гвалтівника.

Станіслав Лем у 1977 р. писав про «носітелей руського міра» (звичайно, в сьогоднішній так може сказати кожен українець, який пережив окупацію): «Росіяни були кодром, яке усвідомлювало свою підлість і ницість безсловесним, глухим, здатним на будь-яку розперезаність чином; отож, гвалтуючи 80-річних бабусь, роздаючи смерть від нехоті, побіжно, між іншим, валячи, руйнуючи й нищачи всі ознаки достатку, ладу, цивілізованої заможності, демонструючи в безкорисливості цього нищення чималу Завбачливість, Ініціативу, Увагу, Зосередженість, Напруження Волі — завдяки цьому вони мстилися всьому світові поза межами своєї в'язниці помстою, найпідлішою з можливих: адже вони обсірали все — жодні тварини не демонструють подібної, так би мовити, ЕКСКРЕМЕНТАЛЬНОЇ ЗАПЕКЛОСТІ, яку демонстрували росіяни, забиваючи й наповнюючи своїми екскрементами розгромлені салони, шпитальні зали, біде, клозети, серучи на книжки, килими, вітари; у цьому сранні на весь світ, який вони тепер МОГЛИ, яка ж це радість! скóпати, стовкти, обісрати, а до всього ще й згвалтувати й убити (вони гвалтували жінок після пологів, жінок після важких операцій, гвалтували жінок, які лежали в калюжах крові, гвалтували і срали...»

Одна жіночка (на вигляд нормальна) якось запитала:

— А скажіть, будь ласка, можливо, ви якось провокували русских і тому вони по вас стріляли? Ну не можна стріляти в людей з танка. Я не вірю.

— Ми провокували? Ми захищали своє місто, свою Україну. Ми їх сюди не кликали.

— Я розумію, але все ж таки, може, ви їх провокували?

Може, ви не так їх зустрічали?

— Ваші діти де воюють і захищають Україну? У вас два сини, які можуть тримати зброю в руках. Де вони захищають

свою матір? Де вони боронять Україну і не провокують загарбників?

— Та ви що? — знітилась і опустила очі. — Ні, мої діти зараз перебувають у Франції...

Ми протягом віків не знали сутності московита. Пізнаємо зараз через війну, кров і втрати. Ми не знали московитів. Ми дивилися на чергову маску на обличчі московії і за формою не бачили істини. І на нас, з нашої мовчазної згоди, московіти натягали свою чергову маску. Хто не хотів вдягати маску московита, той ставав "мазепинцем", "петлюрівцем", "націоналістом", "бандерівцем", "рухівцем", "свободівцем", "правосеком". Наша (і не тільки наша) біда в тому, що ми на них дивилися як на порядних людей. А воно вийшло навпаки.

Сучасний московит нічим не відрізняється від московита минулих століть. Чудово описав цей психологічний момент Андре Моруа: «Мерзотники завжди беруть гору над порядними людьми тому, що вони поведуться з порядними людьми як із мерзотниками, а порядні люди поведуться з мерзотниками як із порядними людьми. Нерозумний не любить розумного, неосвічений — освіченого, невихований — вихованого і т.д.

І все це прикриваючись якою-небудь фразою: «Я людина проста...», «я не люблю мудрувань», «я прожив своє життя і без цього», «все це від лукавого» і таке інше.

А в душі — ненависть, заздрість, почуття власної неповноцінності. «Ви все життя будете зустрічати людей, про яких із подивом скажете: «За що він мене не злюбив? Я ж йому нічого не зробив». Помиляєтеся! Ви нанесли йому найтяжчу образу: ви живе заперечення його гнилої натури». І саме цей приклад підходить для всіх викрадачів унітазів, парфумерії, телевізорів, телефонів,

Декілька слів про «разобрать деревню» в Сирії. Раї даль-Салех, голова сирійської гуманітарної організації «Білі шоломи», попереджав у Washington Post минулого року: «Мета Путіна — зламати волю мирного населення. Немає меж жорстокості його війська».

«ВПС Росії та підтримувані нею ВПС Сирії зрівняли школи, поліклініки, супермаркети та пекарні з землею. Таким чином понад шість мільйонів сирійців залишилися без даху над головою. Мільйон втекли у бік ЄС».

Прислухаємось до себе. Ворушимо міцне вогнище України! Наша слава минувшина — вічні джерела майбутнього.

Перше січня 2024 року

Ми сиділи за святковим столом і зустрічали Новий Рік. Взагалі то, я зустрічаю Новий рік в березні місяці, як колись святкували мої предки. Але (це магічне слово «але») на світське відзначення Нового року також ми збираємось за святковим столом. Не бачу в цьому нічого поганого. Були б ми Українці більш наполегливішими і не піддалися християнству то святкували б по звичаям своїх предків. І тут я також не винуватив би тільки Українців! А винуватив би всю спільноту людей, які тоді жили на землях сучасної Європи. Не треба було втрачати рідне і не стояли б зараз на колінах перед чужим нам християнством. Але то таке. Повернемось до свого коріння. А зараз і саме тому, що відірвались від свого коріння воюємо з московитами. А московія це держава де люди без совісті розповідають людям без пам'яті як їм добре жилося без штанів в братській спілці з московитами. Тьху, гидота московинська. Я відкинув ці думки, бо моя Лада-Берегиня запросила мене до столу. Святкували в родинному колі і не дуже готувалися. Поки я відкорковував шампанське «PROSECCO» говорили про рік, який минає і що ми б хотіли мати в прийдешньому році.

— Звичайно — це Перемога над кацапами і обов'язково станцювати гопака на руїнах кремля. — це я відкриваю свої бажання.

— Я б не руйнувала цей кремль. Хай стоїть і москалям буде нагадувати їхню ганьбу. А на Червоній площі гопака станцювати треба. А в кремль положити мертвого хутіна. — перебила мене Марина.

Марина відмовилась виїжджати з Ірпіня 24 лютого і тоді сказала дуже просто: «Мартинюк, я з тобою до кінця залишаюся тут в Ірпіні. Більше не піднімай це питання про евакуацію. Я з тобою тут в Ірпіні.»

— Може і так. Хоча навіщо нам з тобою псувати настрої розмовами про погане і московитів. До столу.

Ми говорили приємні тости і робили побажання на наступний рік нам і всій нашій родині. І головне що звучало в тостах — щоб всі були живі і здорові!

— Кохана, давай переключим канал і послухаємо привітання Президента.

— Давай переключимо. Коханий все для тебе.

Я не є прихильником діючого Президента Зеленського. Я вважаю, що багато його помилок і не професіоналізма вплинуло на перебіг війни. І саме за його бажання «знайти мир в очах путіна» гинуть найкращі сини і дочки України. Але я знаю стару істину «не будеш шанувати свого Президента», будеш стояти на колінах перед президентом окупанта. Тому маємо стояти плече до плеча і відбивати чергову навалу божевільного сусіда — москаля. Потім розберемось хто правий, хто ні. Хто виний, а хто ні.

Виступ тривав 20 хвилин 48 секунд. Не сподобалось, багато артистизму і пафоса. І питання на яке одразу звернув увагу і мене це роздратувало — чому не має символів України? Чому не має державного прапора і нашого трисуття? Воно має бути за спиною Президента. Закінчив без пафоса і в кінці мені сподобалось. Хоча, що я можу зробити? Вставити йому мізки? Те, що зміг зробити, я зробив. З 24 лютого з власною мисливською зброєю став на оборону Ірпіня.

Українці сильніші за холод і темряву. Українці сильніші за інтриги, брехню, ІПСО, біль, зневіру, розпач і розбрат. Українці сильніші за страх. Українці сильніші за терор. Українці сильніші від зла. Українці сильніші за цю війну. Українці сильніші разом! З новим, 2024 роком, Україно! Слава Україні!

— З Новим Роком, моя кохана! — я поцілував дружину, ми цокнулись фужерами

— З Новим Роком коханий!

1 січня 2024 року і... розпочались вітання від «братів наших менших — москалів»:

- Повітряна тривога. 2.21
- Відбій повітряної тривоги 2.47
- Повітряна тривога 11.21 Зліт МІГ.
- Відбій повітряної тривоги 13.54
- Повітряна тривога 14.56 Зліт трьох Міг — 31К
- Відбій повітряної тривоги 15.36

З повідомлень Київська обласна військова адміністрація: В повітряному просторі зафіксовано БпЛА. Сили ППО працюють по цілях. Перебувайте в укриттях до кінця повітряної тривоги. Подбайте про власну безпеку. Дотримуйтесь інформаційної тиші — не фіксуйте та не викладайте в мережу роботу наших захисників.

- Повітряна тривога. 15.50
- 15.53 Група ударних БПЛА в напрямку Києва з південно — східного напрямку.

Невеличке пояснення. Ми між собою шахеди називаємо — Бляшанка, шлюха, москаляка.

- 16.20 Ударні БПЛА типу «Shahed» через Бориспольський район в напрямку Києва — повідомляють Повітряні Сили.
- 16.48 Ударні БПЛА в районі Василькова Київської області.
- 17.25 Відбій повітряної тривоги.

У поліції Київщини показали наслідки ворожого обстрілу. Внаслідок сьогоднішньої атаки зафіксовано падіння уламків в декількох населених пунктів двох районів області. Наразі вже відомо про пошкодження 4 приватних будинків та 4 легкових автомобілів.

Так пройшов перший день нового 2024 року.

2 січня 2024 року

- 1.26 Повітряна тривога.

Ми перейшли в коридор і лягли на надувні матраци.

БПЛА на межі Вінницької/Київської/Черкаської областей, курс західний.

- 1.27 Ударні БПЛА зайшли в Белоцерківський район та рухаються в сторону Житомирщини.
- 1.44 З Черкащини заходить нова група шахедів в Миронівський район.
- 2.08 Нова група з Черкащини заходить в Білоцерківський район.
- 2.24 Тривога в столиці. Шахедна небезпека. Пройдіть в укриття.
- 2.27 Друзі. Вночі є вірогідність ракетного обстрілу. У повітрі 9 Ту-95МС. Реагуйте на повторну тривогу у разі її оголошення (Біля 6.00)
- 2.31 Основна загроза для правого берега. Шахеда заходять із західної та південної частини міста.
- 2.34 В області працює ППО по ворожим БПЛА! Не стійте біля вікон.
- 2.53 Фастів, Боярка — будьте оборожними. Шахеда.
- 3.02 Через Васильків на Київ. Шахеда.
- 3.13 Солом'янський/Печерський райони, будьте обережні.
- 3.15 Нова група шахедів заходить на правий берег.
- 3.20 Бровари будьте обережні. Поруч шахеда.

- 3.23. З Броварів пішли на Дарницький район. Лівий берег в укриття.
- 3.37 У Деснянському районі Києва горить уламок БПЛА на відкритій місцевості — Кличко.
- 3.48 Повітряни Сили підтвердили інформацію про виліт 9-х Ту-95МС. Є вірогідність ракетного удару по Україні! Не ігноруйте повідомлення про небезпеку.
- 3.57 Шахедна небезпека минула.
- 4.43 Злетіли ще 7 бортів Ту-95МС з аеродрому Енгельса. Загалом в повітрі до 16 бортів ТУ-95МС. Висока ймовірність ракетного удару вранці.
- 5.43 Попередньо відбулись пуски ракет з ТУ-95МС.
- 5.55 Повітряна тривога.
- 5.56 Тривогу оголошено через дії Ту-95МС стратегічної авіації ворога і пуски ракет. Невдовзі ракети долетять до повітряного простору України.
- 6.19 Всі 16-х наявних бортів Ту-95МС відзвітували про пуски крилатих ракет
- 6.36 Перші крилаті ракети заходять в повітряний простір Сумщини.
- 6.44 Ракета на межі Київської/Черкаської/ областей, курс західний (Вінничина).

О шостій я піднявся, заварив каву. Вкрив дружину. Намагаюсь ходити по квартирі тихо, не хочу розбудити Марину. Мені треба їхати на роботу в Київський військовий лицей імені Івана Богуна. Знаю, що зараз будете говорити, що канікули і таке інше. Але ми у себе на кафедрі «Захист України» встановили дні, коли кожний вчитель має відчергувати один день на кафедрі. Це для того, щоб не їздили всі вчителі кожного дня. Тому, я не брешу і якраз 2 січня мій день їхати на чергування. Вирішив, що буду їхати на Київ електричкою «Немішаєве — Святошин» в 7.51 ранку і якраз встигаю до 9.30 в лицей. Телеграм канали кожну хвилину передають інформацію про стан повітряної небезпеки. Вийшов з квартири і попрямував на залізничний вокзал. Знаю, що знову будете говорити, що вийшов зарано. Тобі ж іти 8 хвилин. Так, маєте рацію, але у мене була традиція випивати каву і купляти її у однієї знайомої, яка від 5.00 ранку продавала каву перед вокзалом. Ми з нею балакали і я дізнавався останні новини. Я ці новини знав і так, але мені імпонувала ця літня жінка, яка від п'ятої ранку заробляла гроші продаючи каву.

Вона не просила і не вимагала від держави, а заробляла сама. Це мені і подобалось. Ще в дитинстві моя бабуся мені говорила: «Гроші треба заробляти. Коли заробляєш ти вільний. Бо ти можеш заробити сам собі. Гроші — то є воля».

- 7.05 Ракети в районі Фастова. Курс на Київ!
- 7.07 Правий берег — готуйтесь зустрічати. Ракет летить до 4-х
- 7.21 Нові ракети через Боярку/Васильків курсом на Київ.
- 7.21 Вибухи в столиці. Зокрема, в Голосіївському районі уламок ракети впав на відкритій території парку. Лунають вибухи на Оболоні — Кличко
- 7.24 Частина ракет у Вінницькій області змінюють курс на північ. Імовірно через Житомирщину — Фастівський район — далі на Київ.
- 7.26 В сумі на Київ летить ще до десяти ракет.
- 7.27 4-х ворожих МіГ-31К піднято у повітря.
- 7.28 Ракети на Житомирщині також змінили курс на Київ.
- 7.32 Повідомляють про пуски Кинджалів.
- 7.34 Шахеди заходять на Києв. Заходитимуть з різних сторін. Ракет багато. Правий беог будьте обережні!
- 7.35 В Ірпіні пропало світло. Світла не має по всій області.

На пероні купа народу і електричка затримується. Може бути, що буде тільки після відбою повітряної тривоги. Людей багато, але вперто чекають потяга. Багато, хто їздить на Київ. Їздять, бо там працюють і мусять заробляти. Розмови приблизно такі «кацати — уєбани і кончені тварюки». Проїшовся по привокзальній площі, зайшов в «Фору», купив чашку кави, пожартував з продавчинями. «Щоб вони там виздыхали суки» — продавчиня говорить, пробиваючи мені чек за каву. Взяв каву і вийшов на центральний майдан, зробив фотографію пам'ятника Тарасу Шевченка і написав репортаж для ФБ. Коли писав і фотографував згадав 24 лютого 2022 року і мій перший воєнний репортаж з центрального майдана Ірпіня. Обстановка аналогічна. 24 лютого вибухи лунали з боку Гостомеля, а сьогодні лунають з боку Києва. Написав коротко: «Доброго ранку всім Гідним і Незламним! Україна переможе! Смерть окупантам! Тримаймося! Від мертвого хутіна вуха, а не Україна!» Мій перший репортаж з Центрального Майдану Ірпіня 24.02.22 року: «Ірпінь стоїть і буде вічно стояти! Московити і не мрійте. Нація покидьків і у@банов, вбивць і мародерів. Окрім огиди і зневаги моско-

вити нічого не заслуговують. Держава 404 зайва країна в світі. Мерзота! Ми переможемо! Мартинюк». Біля входу до міської ради Ірпіня побачив людей і вирішив підійти привітатись. Охоронець і він же член Ірпінської ТрО Сергій Коваль з позивним «прапор» зустрів мене усмішкою. Після бою на Караван — гала в березні 2022 року я йому дав інший позивний «Усмішка». У Сергія була щира і в той же час заспокійлива усмішка. Після бою на блокпосту у нас проходила ротация. Наша група виходили на Новобіличі, а інша група заступала на блокпост. В цей же день нас атакувала кацапська розвід-диверсійна група і зранку був важкий бій. Групу ми постріляли і відбили напад і до нас якраз приїхала зміна. Тому мінялися швидко і обережно. Розпочався артобстріл. Нам треба було швидко виїжджати. Я один із останніх застрибнув в кунг буса і одразу кинулась в вічі яскрава усмішка Прапора. Він посунувся і сказав «Сідай письменнику, Ми зараз будемо летіти, а не їхати. Треба вийти з артобстрілу. І Чук буде гнати.» З того часу я його називав «Усмішкою». А вийшов останнім тому, що мій окоп «Орел» був самим крайнім і дальнім. Хоча наслухався від хлопців багато «дружніх» зауважень. З Сергієм перекинувся декількома фразами і попрощалися як завжди «Слава Україні» і «Героям слава». Місто порожне. Декілька людей проходять по центральній вулиці. Ну, прям, як 24 лютого 2024 року. Перемогли тоді, переможемо і зараз.

- 7.39 Увага. Балістика на Київ.
- 7.40 Ракети Х-47М2 «Кинджал» з Сумської області в напрямку Києва — Повітряні Сили.
- 7.42 Вишгород — будьте обережні. Ще Кинджали до нас.
- 7.45 В Печерському районі на дах багатопверхового житлового будинку впали уламки ракети — КМДА
- 7.50 В повітрі 9 МіГ-31К ПКС рф. Можливі повторні пуски.
- 7.55 До 5 Кинджалів в нашому напрямку.
- 7.56 Ще Кинджали з Сумської області в напрямку Києва.
- 7.57 В Ірпіні гучно. Лунають вибухи
- 7.59 Повітряні Сили знову попереджають про можливі пуски Кинджалів
- 8.00 Ще два Кинджали на Київ.
- 8.02 У Подільському районі попередньо — влучання на територію об'єкту цивільної інфраструктури. Також в Подільському районі пошкоджено газову трубу.

- 8.03 Ще відбувся пуск двох ракет Кинджал.
- 8.04 Ще Кинджали!
- 8.06 В Ірпіні знову гучно. Вибухи
- 8.11 Ще ракету в нашому напрямку (попередньо не Кинджали)

Будьте ви прокляті долбані москалі. Запам'ятайте москочити — вільних і гідних на коліна не поставити! Скільки б ви не запустили по Україні ракет, сто, двісті, п'ятсот — це нас не зламає. Ми не здамося! Нас не завоювати!

Під час москвинської атаки 29 грудня по Україні загинуло 53 чоловіка і 170 поранених.

Я розумію, що це офіційні дані. А скільки людей контужених і з психологічними травмами? Скільки душевних травм? І тут же моє запитання до вас, москочити — вбивці? Хтось з Українців запропонував здатися або заговорив про закінчення війни? Не дочекаєтесь. Ви всі чудовиська. Ваша країна чудовисько з минулого, яке намагається щось розповідати про свою велич. Ви ніколи не були величною державою. Ви були просто територіально великі. Ви без нас, Українців, звичайні нікчеми і негідники, волоцюги і вбивці! Ви сволота москвинська. Колись ми вас створили, ми вас і поховаємо. Чекайте, Україна вже йде і готуйтеся відповідати за злочини!

- 8.21 Через атаку тимчасово відсутнє світло в частині будинків у Шевченківському, Святошинському, Голосіївському та Оболонському районах столиці.
- 8.24 Зафіксовано зліт ще одного МіГ-31К з аеродрому Саваслейка. Можливи повторний пуск аеробалістичної ракети Х-47М2 «Кинджал».
- 8.28 Кинджал у нашому напрямку.
- 8.29 Пуски Кинджалів.
- 8.32 Вибухи в Києві!
- 8.35 10 постраждалих у багатоповерховому будинку в Солом'янському районі. Дев'ять госпіталізовані.

• 9.02 Частина ракет в східній частині Вінниччини змінюють курс на північ. Імовірно, знову через Житомирщину на Київ.

Зайшов в Ірпінську центральну бібліотеку імені Максима Рильського. Світла не має. З порога голосно привітався «Слава Україні».

При виході з бібліотеки зустрівся з Євгенією Антонюк і її чоловіком Анатолієм Калінкою. Обійнялись, побажали один одному гарного дня.

- 9.16 Вибухи в Києві.
- 9.20 В області працює ППО.
- 9.48 Відбій тривоги. Небезпека тривала 3 години 53 хвилини.
- 10.07 27 постраждалих госпіталізовані, одна жінка померла у «швидкій» — Кличко

13.25 В Бучанському районі, у Вишневому, внаслідок ранкової атаки уламками пошкоджено 11 багатоквартирних будинків. Понад 700 мешканцям цих будинків надається необхідна допомога. За допомогою до медиків вже звернулися 16 осіб, одна з них 8-річна дитина. Організовано штаб. На місті чергують ДСНС, медики, правоохоронці. Людям буде надано тимчасове житло. Підготовлені місця для розселення 1 тисячі осіб. Організоване гаряче харчування.

Оперативна інформація на Київщині, станом на 12.00 пошкоджено:

- 16 приватних будинків.
- 11 багатоквартирних будинків.
- 2 школи.
- складські приміщення, церква, низка підприємств.
- понад 60 автівок.

Загинуло 2 людини.

Наразі без світла залишаються 58 тисяч родин. До 17.00 планують поновити електропостачання по всій області.

Сьогодні вранці наша ППО в небі над Україною знищила 72 ворожі цілі. А саме:

- 10 із 10 аеробалістичних ракет Х-47М2 «Кинджал»;
- 59 із 70 крилатих ракет Х-101/Х-555/Х-55;
- 3 із 3 крилаті ракети «Калібр».

Постскрипtum: Черговий потужний масований удар по Києву. Другий поспіль із застосуванням великого арсеналу повітряного озброєння.

Повітряна тривога сумарно тривала майже 6 годин. Спочатку ворог запустив на столицю України приблизно півтора десятка баражуючих боєприпасів типу «Shahed». А слідом за ними понад півтора десятка стратегічних бомбардувальників Ту-95МС запустили групами та хвилями крилаті ракети Х-101/Х555Х-55. Одночасно із заходом ракет на Київ, понад десять літаків Міг-31К запустили по столиці аеробалістичні ракети Х-47М2 «Кинджал». Силами та засобами протипові-

ряної оборони було уражено усі БпЛА «Shahed» та понад 6 десятків ракет Х-101/Х555Х-55 та десяток Х-47М2 «Кинджал» (остаточно тип і кількість дадуть ПС). Але внаслідок такої масованої ракетної атаки в столиці, на жаль, є руйнування житлової забудови, пошкодження інфраструктури. Є потерпілі. Особливо страшні наслідки в Солом'янському районі. Там зафіксовано загоряння багатопверхових житлових будинків. Вогонь заблокував людей на поверхах. Бійці ДСНС проводили деблокування та евакуацію людей. Попередньо, вже виявлено понад 25 постраждалих. Ці дані ще уточнюються.

Наслідки ракетної атаки по інших районах:

- в Деснянському р-ні попередньо є загоряння супермаркету;
- в Дарницькому районі пошкоджено нежитлові приміщення;
- в Голосіївському р-ні падіння решток на відкритій території;
- в Печерському р-ні — на дах 9-ти поверхового житлового будинку; на ще один багатопверховий будинок та приватний будинок;
- в Оболонському р-ні є загоряння житлового будинку, падіння решток на територію нежитлової забудови та складських приміщень;
- в Святошинському р-ні — на нежитлову забудову;
- в Подільському р-ні є загоряння на території ринку; пошкоджено газову трубу, магістралі водопостачання та зайнялися приблизно 6 авто; а також рештки упали на нежитлову забудову. Також можливо загоряння житлового будинку. Інформація перевіряється;
- Шевченківський р-н — падіння решток на відкриту територію.

Дані оперативного зведення оновлюються та уточнюються. Інформація щодо постраждалих збирається та систематизується.

Рашисти кидають на Київ масовані сили. Намагаються будь за що зруйнувати столицю, вбити якомога більше мирних мешканців. Але навіть такі потужні удари не принесуть їм результату. Попри всю біль від жертв та руйнувань, ми залишаємося мужніми і сильними. Ми віримо в нашу протиповітряну оборону. Ми віримо і наші Збройні Сили. І ми віримо в нашу Перемогу!

Сергій Попко, начальник КМБА.

І заключний штришок. Слова — це не просто звуки. Словами можна показувати різні емоції, викликати задоволення, щастя, гнів, піднесення, лють, радість, біль. Слова можна порівняти зі скальпелем. В руках хірурга він рятує життя, в руках злодія — вбиває. Московити у мене для вас не має слів. Для мене ви пусте місце. Ви не люди. Ваш ідеал в черговий раз одягнути маску, яка рятує вашу нікчемну держава і вас — нікчем і вбивць. Ви пустота в цьому світі. Свое ми відродимо і відбудуємо. Але без вашого «русского мира», ваших брехливих «масок».

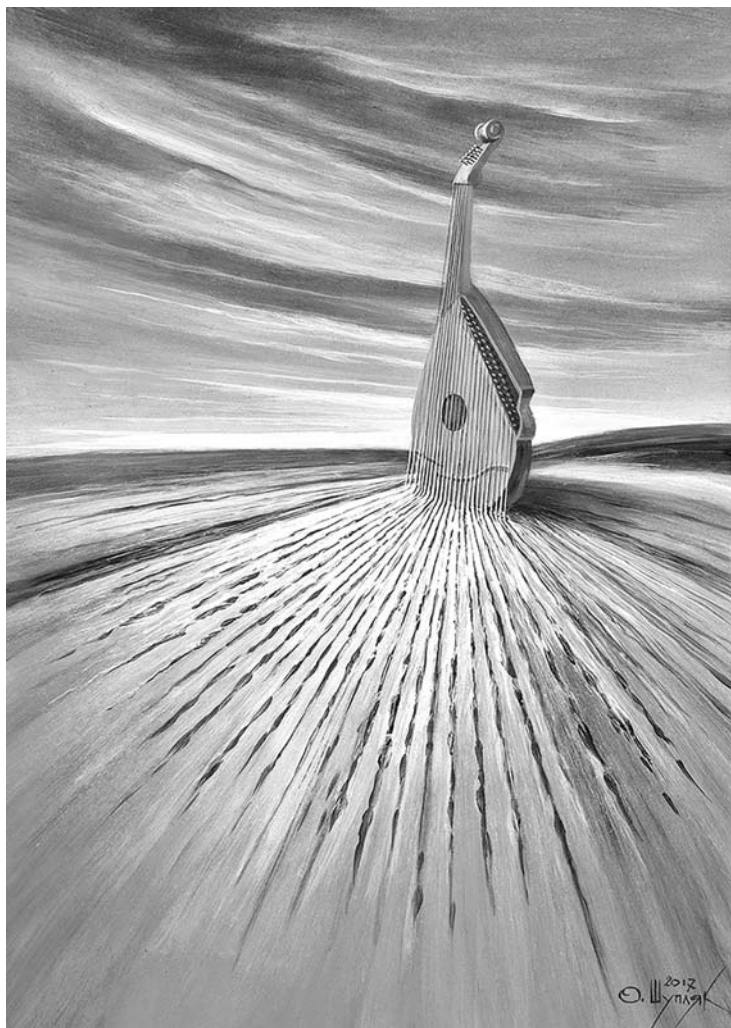
Цей вірш написав в березні 2022 року під час боїв в Ірпіні. Наш бій продовжується. І цей бій ми виграємо.

Чим пахне бій моя кохана?
Потом кров'ю зраненого тіла.
Гоїш поспіхом травми рани
Знаю ти поруч. Вібрують нерви.
Чим пахне бій мій друже?
Люттю дикою помстою крові
Смерть підморгує кличе до себе
Усміхаюсь. Зачекай. Не на часі.
Чим пахне бій, моя кохана?
Глибиною козацької душі свободою
Чим пахне бій, мій друже?
Наперекір усім смертям звитягою.
Чим пахне бій добровольцю?
Життям і славою
Втомою і свободою
Щастям і перемогою.

19 березня 2022 року.
Караван-гала — Новобіличі.

І все ж таки. Новий рік прийшов в наші домівки. Прийшов не зважаючи на ракетний терор. Українці вітаю з Новим Роком. Роком нашої Перемоги. Моє захоплення. Мурахи по шкірі від вашої сили, гідності, завзяття, сміливості, непохитності! Ви в моєму серці!

ДУМКИ ВГОЛОС

ПИСЬМЕННИК

Письменник.
Князь світу.
Сам собі пан.
Ні.
Над панами пан.
Ступає гордо.
Вільний пан.
Іде красиво.
Свавільний пан.
Зір у піднебесся.
Урочистий пан.
Погляд у блакиті.
Величний пан.
І душа нарозхрист.
Іде сягнуто.
Читаючи небо.
Клекоче в грудях.
Незламний пан.
Відбринить на вустах.
Читає очима.
Зачарований пан.
Лунає
Грайливе дивослів'я,
Порухом брови.
Нескорений пан.
Не постаріє,
Не повмирає.
Письменники —
Боги.
Володарі світу.

10.08.2002

* * *

Агов, Українцю!
Чи не пора прокидатись?
Ти всіх переміг
салом і лінню.
Ти всім догодив
покірною милістю.
Українцю, прокинься, гукаю:
в нашому краю біда.
З чужого корита їмо.
Чужі пісні співаємо.
Чужою мовою розмовляємо.
Чужим розумом думаємо.
Чужинців годуємо.
Чужого бога славимо.
Українці, йдемо переможно.
Майте гідність і честь.
Майте гордість і міць.
Майте гонор і мить.
Чужинське начиння збери,
Бо діти у віках проклянуть.
Я кажу сповіщаючи:
Плекайте птаха свободи.
Не скиглиги, а боротись.
Станьмо кращими...
Агов, Українцю?

Серпень 2004 року

ЛЕЛЕ — ГІДНІСТЬ

Дух, що завжди ожива.
Тримаючи удари долі.
Безвинні жертви поколінь
Рве серце туга. Майдан...

Ти дав молодечі протести.
Чи кістями полягти?
Чи обійнятися зі славою?
Відчинились ворота правди.

Схід і захід разом.
Разом нас багато.
Невільники майбутнього не мають.
Нас не подолати. Майдан...

09.11 2004

* * *

Я до повсталого Майдану
Лечу по кручі узвозу.
Тут доля, сила, слава.
Тут кольори помаранчевого саява.
Тут нескорена правда і звитяга.
Тут стоїмо в одвазі кола.
Тут Крижовлін, Саражинка і Балта.
Тут струменить омріяна надія.
Тут воля од краю до краю.
Тут ім'я Боже — Україна.
Ющенко
Ющенко
Президента.

11.11 2004

* * *

Я кличу і мрію:
Україна, зійдися з Україною.
Вируй Майдан, стинай гординю.
Леле, храни гідність.
Українець, пригорни Україну.
Ющенко
Ющенка,
Президента.

21 11.2004

* * *

Історія нічого не вчить ледачих,
Які її лише вивчають.
Улюбленими учнями історії є ті,
Хто її творить, і вони —
Стають героями історії!
Ставаймо героями своєї України!

2004 рік,
Балта — Київ (Майдан)

УКРАЇНІ

Не гнівайся на мене, Україно.
Я був сліпий, глухий, німий,
Не знав, не вчив, не поважав
Твою історію та долю.

А може, не хотів, не бачив
Ні сліз, ні мук великої держави?
А може, був забитим,
Затурканим московською брехнею...
Все може бути!

Але козак прокинувся, народ ожив.
Я повертаюся до тебе,
Моя голубина красо, Україно.
Тому не гнівайся на мене.
Я повернувся! Ми повернулись!
Буде вільною наша земля!

* * *

Я — не поет,
Я — не «професор»,
Я — не письменник,
Я — не манкурт.
Я — патріот
Великої і давньої держави!

Якої ще держави? —
Запитують мене «сліпі».
— Я — українець, — ось відповідь моя, —
Великої держави Україна!
І цим пишаюсь я!

23.06.2008

* * *

Всі шукають можновладців
Із сильною рукою. Сумно, друзі...
Ви шукайте, любі браття,
Голову розумну:

Самостійний, гордий, впевнений
Й щоб кохав державу,
Народ славний український —
Слава йому, слава!

Яку-небудь нам не треба —
Це буде по-свинськи.
Голова повинна бути
Тільки українська!

16.08.2008

КОЗАЦЬКА ПІСНЯ

На килимі життя, немов чарівна м'ята,
Розквітла наша козацька вдача.
Хай щастя нашу долю не минає,
Нехай нам Бог завжди допомагає,
Своїм теплом завжди хай сонце зігріває.

Нехай душа козацька ніколи не старіє,
В житті нехай все буде
по-українськи гарно:
Любов, здоров'я, щастя
Та вічно молода козацька душа.

Жовтень, 2008 рік

* * *

Які страждання пережили:
Страшну війну, голодомор...
Та кров текла у наших жилах
Всім ворогам наперекір.

У будь-яку лиху годину
Не падали ми на коліна.
Ми, діти неньки України,
Вперед ішли, а не кудись.

Усі шукають сильну руку,
Розумну голову... — Чи ні?
Та українська заорука:
Хай геніальна — не свині.

Ми з вами сильні, самостійні,
Упевнені і горді ми,
Бо ж українці — люди вільні,
Ми волі прагнем — не тюрми.

Гуртом йдемо — не поодинці,
Так закликає нас життя.
Шануймось, славні українці!
Ми гідні слави й майбуття!

19.11.2008

* * *

Той, хто вірить в московізм,
Мабуть, дурень зроду,
Як завжди, пре в комунізм
І проти народу.

Ти не вір таким, народе,
Навіть будеш дідом.
То звичайні ідіоти:
Смерть крокує слідом.

Де такі крокують — смерть.
Є відома фраза:
Що він трепле — круговерть,
Більшовизм — зараза.

05.12.2008

* * *

Українське, зваж, сільце,
Має всяк своє слівце,
Український хутірець
Має кожний говірець.

Степ без краю і кінця —
То козацька доля:
Тягне він нас до вінця,
До святої волі.

Підіймайтеся ж з колін,
Як колишні рицарі.
Так, великий ми народ
З мегалітними традиціями.

Українці, ви пишайтесь,
Дух святий літає.
Ви тримайтесь, не здавайтесь,
Бог нам помагає!

21.01.2009

ДОРОГОЮ ДО БАЛТИ

Де б не був — до Балти лину,
Люблю місто це завжди,
Як і неньку Україну,
І прямую лиш сюди.

Ви підтримуйте, шануйте,
Земляки, тут кожну мить.
Мої славні українці,
Один одного любіть.

І не будьте ви, як баби,
Які пруть туди-сюди.
Поможіть старим і слабим
І шануйте їх завжди.

Посміхайтесь, мов другу,
Своїм дітям і жінкам.
Не поводьтесь, мов слуги,
І в житті не знайте плям.

18.06.2009

* * *

*Справжня правда завжди
здається несправедливою.
Але її треба обстоювати,
бо ми повинні відтворити
нову націю з попелу старої.*

Правдива правдо, ти — єдина,
Нам не потрібен «єралаш».
Брехню не любить Україна,
Допоможи нам, Боже наш.

Відтворимо націю ми рідну,
Її піднімемо з колін,
Із попелу, нової глини,
Веди нас, Бог. Вперед веди.

Вони тут — вода,
А ми, українці, тут — каміння.
Вони, окупанти, сюди прийшли
Та й протечуть, як вода,
А ми тут — каміння,
Яке звідси ніхто не збере.

01.09.2009

* * *

Колись була одна-єдина
Святая Київська Русь...
Могутня, славна, самотійна, —
Сказати правди — не боюсь.

Так, сильні і шляхетні люди
Жили у Київській Русі.
Лиш український, іншого не буде,
Як не було — народ наш тут, на цій
землі.

Те — як вода, усі оті чужинці,
Нехай течуть туди-сюди.
Ми всі — каміння, українці,
Й будем такими тут завжди.

Навряд чи хто нам допоможе.
Тож доля в наших лиш руках.
Надія лиш на тебе, наш Дажбоже,
Тебе ми славимо в віках.

18.09.2009

ЖАРТ

Перша жінка в козака —
Суджена, призначена.
Друга, роджена колись,
Може, і принцесою, —
Не від матері вона —
Від чужої мачухи,
Ну, а третя, ой-ой-ой, —
Від чортів принесена.

Вересень, 2010 рік

ДАЖБОЖЕ, ЗАХИСТИ УКРАЇНУ!

Дажбоже, врятуй Україну,
Бо знищать її вороги.
Як матінка пестить дитину,
Від ворога нас захисти.

Дажбоже, врятуй Україну!
Бо ворог чатує, не спить,
І нашу святу землю Руську
Не буде кому захистить.

Дажбоже, врятуй Україну!
Великий Кобзар заповів,
Щоб нашу велику родину
Ніхто зруйнують не посмів.

Дажбоже, врятуй Україну!
Бо це ж батьківщина Франка,
Хай цю європейську перлину
Не знищить москвинська рука.

16.09.2009

* * *

*Моя могутня Україно,
чи ти того заслужила?..*

Скільки горя та війн пережити!
Панував над людьми тільки страх.
Здобули перемогу, й тепер гордовито
Ми йдемо уперед, хоч зі слізьми на очах.

Герої, що досі війна їм та сниться,
Не в змозі забути важкі ті часи.
Україна ж сьогодні — вільна, як птиця.
Глянь довкола — нема десь такої краси.

12.01.2010

Закликаю не шукати компромісів, а здобувати перемоги!

ТАК ХОЧЕТЬСЯ ЖИТИ

В полинових
    степях
При незамулених
    джерелах
На левадах
    шовкових
На волошкових
    полях
В гостиних
    містах
В щасливих
    родинах
В мальовничих
    селах
В піснях
    вольних
В гідних
    родах
В сердечних
    загравах
В залюблених
    музах
В рідних
    Богах.
Серед залюблених
у життя романтиків.
Але
Без «русского міра»
    і московитів.
Так хочеться жити...
    Щасливо...
        В Україні...

10 серпня 11011 р.Д. (2011 р.Х.).
Балта

ОДЕСА

Одеса — південна, свята Оріяна,
Весела, поважна, завжди чепурна.
Тут здавна лунають сатира і гумор,
А море для всіх — неповторна краса.

Пересип, Фонтан, Ланжерон, Молдаванка —
То назви відомі і вічно живі.
Тут чайкою дух український витає
І будить натхнення й чуття молоді.

Чарівна перлина, тут люди прегарні,
Мов коло родинне, мої земляки,
Тут дух український і праця немарна,
І велич — Одеська — для всіх, на віки.

2011

* * *

Ставайте вільними людьми — ви нова еліта світу.
Нам треба створити нову націю із попелу старої.
Годі скиглити, колінкувати, пробачати,
хреститись, принижуватися —
Живіть гаслом «Я — українець
і маю розум переможця».

10.серпня 2011 рок

* * *

Гірчить у москвинів пам'ять,
Над головою руки вносять.
Стільки прославляли Русь,
А вона Київська виявляється.
А крадене зазвичай повертають.

11.03.2013

ОРІЯНА — МАТИ МОЯ...

Оріяна — мати моя...
Не претендую на велич твою,
Не прагну твоєї невмирущої цноти,
Святої...
Хочу пишатися тим, що я — син твій
Навіки...

Дажбоже,
Наснаж силою тримати правицю
Свою...
А лівою рубати... Не жаліти...
Бо не зрубиш голови дурної...

Але руки! — Рубати завзято тих,
Хто кривдить, хто шкодить тобі.
Всюди і всюди... повсякчас...
Дажбоже! Дажбоже!..
Нема сили терпіти кепкування,
Знущання над тобою...

Вдарю, народе мій, вдарю
Тебе силою, якщо... якщо
Знов ляжеш під чужу віру...
Мати моя... Оріяно...

30.04.2013

* * *

Чому я маю дозволяти
сидіти в мене на голові?
І кому? Цим зайдам
і окупантам? Ніколи!

Я є ант, пелазг і етруск...
Я є скиф і шумер...
Я — Українець, і мене не здолати...
Нескорений і тому безсмертний!..

*6 грудня 2013 року,
Київ, Палац Гідності*

ЩО ДЛЯ МЕНЕ МАЙДАН

Що для мене Майдан?
Це символ нескорених генів.
Що для мене Майдан?
Народження нової української нації.

Старі родичі — то добре забуті.
Мир не випрошують, мир — здобувають!
Забули славний заповіт:
Якщо ворог не здається, його вбивають.

Дух нескорений — то нація непереможна.
Вірю, знаю: ми переможемо.
Бо є непереможним народом,
І віра рідна допоможе.

Це вже війна не за Донбас.
Або ми їх, або вони нас.
Але правду і волю не вбити.
Україну врятують патріоти.

Грудень 2013 року, 27.01.2015

* * *

Вриваюсь у вирій —
І що? Я бачу
Незламний рідний край,
Народжений бути вільним.
Рабом не буде.
Балти... — народжені перемагати.

21 квітня 2004 року (Балта)

* * *

Ми — діти козацького роду,
Коса і характер — гордість нації.
Ходячи між небом і землею,
Крилаті духом козаки-характерники.

Курли-курли... Невже
Не розумієте? Не можете знайти
До мене підхід? Обходьте.
Ми самі зробимо собі долю.
Сліпим, глухим, без розуму —
Краще померти стоячи,
Ніж жити на колінах.

Курли-курли...
Єдине майбутнє, яке ми
Можемо мати, — це те,
Що побудуємо самі.
Курли-курли...
Воюй так, щоб
Тобою пишались діти.

Січень 2014 року (Київ - Балта)

* * *

Я стою на Майдані,
 Гордо прапор піднявши.
 Окупанти не здолають нас нині.
 Україно, вставай за свободу!
 Рідна віра крокує вперед,
 Гени прадавні показують шлях.
 Я не стану на коліна перед ворогами.
 Краще смерть, ніж тюрма.
 Я не буду жалітись, молитись, хреститись.
 Я є я, і я маю вірну дорогу життя.
 Українці, крокуйте за мною,
 Я є шлях в майбуття.

Січень 2014 року (Київ. Майдан)

* * *

Побита, принижена, але повстала і величава.
 Розстріляна, зраджена, але стрепенулася і воює.
 Була змордована, але живе, співає і танцює.
 Це все мій рідний край, моя Оріяна!

*7 грудня 2013 року,
 Київ (Палац Гідності (Жовтневий))*

ДЯКУЙМО ДАЖБОГОВІ

Дякуймо Дажбогові, що ми є на землі!
Хай над нами буде небо ясне,
Радісно на серці — повно на столі,
І сам Дажбог любов'ю нас зігріє.

Хай будуть поруч рідна віра і надія,
Як два крила, що впасти не дадуть.
Хай навесні всміхається пелюстками вишня,
Волошок ніжних чарівна блакить.

Ми вдячні долі, що в нас є Оріяна.
Хай стелиться життя розмаєм,
Дає здоров'я оріянам і многая літа,
І щастя цвіте, мов акації цвіт.

Від душі до сердець йдуть мої почуття.
Хай легко працюється — добре живеться,
Кипить в рідній Балті бурхливе життя,
І від бід хай Дажбог береже земляків.

Хай радість ясним сонцем забринить,
І щастя не летить, мов лелеки, у вирій.
Життя, мов ріка повноводна, тече.
Лиш єднайтесь, оріяни, бо доля нас кличе.

2013

РІДНЕ МІСТО

Розкинулись щедро поля богатирські,
 А річка, мов пісня, по них пролягла.
 Зійшлися дороги круті і широкі —
 Тут орії взялись за будову коша.

...І стало вже великим місто наше,
 Й колись найкращим у краї буде:
 Чепурне, дбайливе, людьми галасливе,
 Хоч років багато, а все ж молоде.

Від щирого серця ми пісню співаєм,
 Бажаєм здоров'я усім і добра.
 Любіть нашу землю, як предки кохали,
 Й в світі кращого місця для нас не буде.

Наше місто любимо — величне і славне,
 В полях виростає зерно золоте.
 Красиве, достойне, веселе й щасливе
 У нас покоління росте молоде.

2013

* * *

Імена Світогор, Дантур, Лада
 Прийшли до нас від предків наших.
 Сьогодні ми є безродними Іванами,
 Маємо повернути собі свої імена.

15.04.2014

Я РОДОМ З КРАЮ, ДЕ ЖИВЕ ЛЕЛЕКА

Я родом з краю, де живе лелека,
Я з того краю, де буя пшениця,
Земля моя богатирами радує,
Бо тут щасливо кує зозуля!

Тут витоки бере мій родовід,
І прадід бив тут ворогів.
Я родом з Балти, як і дід,
Козачий край із буйних трав!

Наказ — долай висоти і гартуйся в борні,
Ми маємо бути Ми.
Я пам'ятаю прадіди святі
І виконати зможу заповіти!

04.12.2014

* * *

Чарівна жінко, мережуєш кохання чари?
Крила ажурні огортають лели надії.
Безумно так, а в метриках ім'я.
Леле моя, я знаю метрики ім'я.
Таке бажане, незбагненне — Лада життя,
Долі вічність, очі щасливі храни.

02.01.2015

Я Є СКИТ, ПЕЛАЗГ І ЕТРУСК

(Пісня)

Я стою на Майдані,
Гордо прапор піднявши.
Я не здамся без перемоги.
Я є скит, пелазг і етруск...

Приспів:

Окупанти не здолають нас нині,
Україно, вставай за свободу!

Рідна віра крокує вперед,
Давні гени показують шлях.
Я не стану на коліна перед ворогами.
Краще смерть, ніж ганьба.

Приспів.

Я не буду жалітись, молитись, хреститись.
Я є я і маю рідну дорогу.
Українці, крокуйте за мною,
Я є шлях в майбуття!

Приспів.

26.01.2015

МИ — СВИТОГОРИ

Мені торочать й закидають:
Не можемо знайти підхід до вас.
Не можете? Не хочете!
Не хочете — тоді відходьте.

Мені торочать, що ми слов'яни.
Слов'яни — не велика цаца.
Треба виправляти дати, імена.
Ми — Світогори, незламні Балти ми!

20.05.2016

Примітка автора. Балти, Світогори — це були колись такі назви народів. Я це знаю і можу довести, але хочу, щоб доводили молоді українські вчені. Маємо створити нову українську націю з попелу старої!

* * *

Я — простір, Балта — світоч землі.
Простір живе у вічності.
Україна — вічність землі.
Вічність не має кінця.

Я пройшов крізь віки,
Я гляну вам у вічі.
Нас — більшість: сильні духом,
Нездоланні Світогори, лелеки.

«Курли-курли», Балто, балтяни.
Понад усе ми маємо
Створити нову націю
Із попелу старої. «Курли».

«Курли-курли», Балто, балтяни.
У нашім краї — не скиглити,
Не жалітись, не хреститись.
А боротися! Ставаймо кращими!..

10.05.2016

* * *

Я закоханий у балтський степ.
У кожному гнізді — свій лелека.
В чужому краї не стало серце на коліна,
І голову я не опустив.

Я є ант, пелазг і етрук...
Я є скиф і шумер...
Я — Українець, і мене не здолати.
Нескорений я, тому безсмертний.

Ми такі є і будемо,
Балтські козаки-характерники.
Ми сильніші долі і крові.
Сонце і місяць зупинимо.

Як багато свого ми не знаємо.
Як багато дізнатись ще мусимо.
Балтяни не грають у гідність.
Балтські — живуть з гідністю.

Я пишаюсь тобою, балтський степе.
Я закоханий в тебе, Балто.
Балтяни! Живіть достойно,
З українською Балтою в серці.

2016

* * *

В серці своїм ношу
Постать рідного краю.
Квітне душа сьогодні.
Нескореним їду до Балти.

Повертаюсь до мами,
До рідних і могили тата.
Пада з неба райраса
З поклоном, всім — тиша.

Так, ти нікому не клонився.
Хіба мусив?
Ні. Ти не всім до вподоби.
Воля не винна.

23.03.2017

* * *

Не знають, що роблять? —
Ні, не хочуть знать.
Гарно і тепло, комфортно
В болоті сидять і лежать.

Хто винен? Та винні ці...
Ні. Винні ми самі.
Що робити? Не дають ці...
Ні. Зробимо ми самі.

Слабкий духом уповає на небеса.
Не буде в Україні ладу доти,
Допоки не позбавимось страху.
Самим своє майбутнє будувати.

25.03.2017

* * *

Балта, рідна перлино моя степова,
Я — твій син. Честь моя молода
Вимандрувала з Балти,
Доля козака.

Княжії луки
Розписали роди.
Мамині слова:
«Йди, сину, йди».

Татові кресали
З гідністю йди.
Шляхетний шлях. Імена...
Козацькі лиця. Пригорнись
У вічності сили.

Родичів зорі.
Кличе простір гомінкий
По честі жити.
Предкам уклонись.
Тут родова міць.

01.03.2018

* * *

Голос війни, присмак смерті,
Палає небо, б'ють «гради».
Війна в серцях лунає і кричить.
Як пережити всі ці днини?
Знову втрати, біль, загиблі, поранені.
Небесні квіти плинуть у віках.
Вони навіки у шоломі гідності.
Вони з Богами чесно розмовляють.
Такі, як ми, вирують у свободі.
Таких, як ми, не подолати.
Магічно весна квітує, «п'янить» бузок.
Щасливо цвітуть тюльпани
Гоноруюся яскравим первоцвітом.
Пишаюся тобою, друже солдате.

02.03.2018

* * *

Тихої ночі всім, друзі.
На передовій — пекло, друзі.
Хлопці, вояки, козаченьки тримаються,
Йдуть до бою — не здаються.
На кожному кроці волають:
«Перемир'я! Дайте миру» — благають.
А в Києві «віденський» бал-бали.
Що за макуха? Сучі діти...
Чи живий ти, солдате?
Чи поїв і дихаєш вільно?
Я хочу говорити з тобою.
Що з війною будемо робити?
А за вікном війна лютує.
Я тихо плачу в самоті,
І сльози у самому серці.
І серце тихо: «Дякую, Козаче».

29.04.2018

* * *

— Люба моя! Я для тебе
Впірну в Чорне море!
— Любий мій! Боюся спитати...
Де ти літав? Коли...

Я з тобою навіки. Війна.
З неба веселкою і світом. Війна.
Між хмарами і сонцем. Війна.
Я повертаюсь лелекою. Війна.
Я повернувся янголом. Оберігаю.
Я біля тебе. Назавжди.

Пробач мені...

Моя Кохана...

30.04.2018

* * *

Іду життям зі словом у долонях.
Пишу життям із буднів несусвітніх.
Приймають слова промінь або ні.
Ховаю його серцем у долонях.

І серце рветься різнотрав'ям.
В житті гонитві весняним словом.
Не тільки слово, що як слово.
Я тільки знаю наше слово.

Я з першоіменем людина.
Навіщо знати вам, як множиться слово?
Я тільки в слові чую слово.
Я йду життям, оберігаю слово.
Я донесу його у долонях словом.

08.11.2018

* * *

І ми — кіборги, ми — сила України!
І незламна мужність, гідна міць.
І не витримав бетон — ми вистояли.
І прапор наш на вежі майорить.

І свою гідність міцно вберегли,
Й життя таке бажане, мрійне...
І знов думки пірнають у думки
Й стиха промовляють у мені — убережи!

Вічносуща...

Мужність...

Плакає...

Україну...

13.01.2019, Ірпінь

* * *

Мудрий колись велично промовив:
«Не кожен, хто має право голосу
Ним скористатися мусив
Через брак мозку».
Минуло три тисячі років...
А що змінилося? Ставаймо мудрими...

21 квітня 2019 року

* * *

Невже замулені криниці замироточать?
Вщухає в бурхливому небі гординь.
І масні короїди стовпур не точитимуть.
Встань промінням, розстріляне безсмертя.
І зринає, воскреса Жар-птиця.
Невмирущі свободи — зов покоління...

01.03 2019

* * *

Погляд з хитринкою.
В очах іскристі бісики.
— Ти, хоча б згадував про мене?
— Питаєш, звісно. А ти?
— А я, а ти...
Звеселіли.
Я вигою твої рани
Між соняхів.
У морі пишноти,
Весняними крилами
пісень
кохання
Чарує вітерець
життя.
Щастя кохання...

13.03 2019

* * *

Написати ще з пару строф,
Видати ще б одну книгу.
Ні, хоча б зо три, мо’?
Підкорити хоча б слово.

І нотуєш на коліні, листочку,
на клаптику паперу.
З думками на краще пишеш у зшитку,
на серветці
в обідню перерву,
в трамваї, метро, готелі,
на морі у відпустці,
в ресторації по обіді.

Повір на слові,
Невимовно бракує часу.
Чи треба це мо’?
Чи, може, всі збайдужіли?
Ух, зачарувати ще одне слово.

І видати — видав!
І презентувати — презентував!
І зателефонувати.... Лелеці..
З радістю... Поет..
Я невмирущий.

14.03.2019

Капірени з нагоди

* * *

За державу, самостійність
Наллемо по кварти.
Шануймося, українці,
Бо ми того варті!

* * *

Ще не вмерла Україна,
Та є ризик вмерти,
Коли ви її, манкурти,
Тягнете до смерті.

* * *

Ми не підставляєм пики.
У нас, друже, дух великий,
Слово тверде, гучні крики,
А роки течуть, мов ріки.

* * *

Розставляймо враз столи,
Наливаймо винце.
Раніше ми були хохли,
Тепер — українці!

* * *

Самостійний, гордий, впевнений,
Кохає державу
Народ славний український —
Слава йому, слава!

* * *

Яке дерево в саду,
То такі і квіти.
Який батько у роду,
То такі і діти.

* * *

Ми звертаємось до Бога,
І звертаємось не раз:
Не дай, Боже, свині роги —
Переколе всіх підряд.

* * *

Моя маленька Батьківщина —
Навіки Балтщина моя.
Ми всі — частина України,
Ми всі за неї — ти і я.

* * *

Не скажу: всі москалі —
Кати і падлюки,
Українців вороги.
Є між них і Люди.

* * *

Дажбоже, збуди Україну,
Бо знуцаються з неї попи
І нашу єдину країну
Шматують уже на шматки.

* * *

Їсти все підряд — не гріх,
Кажуть наші люди.
Не розкусиш ти горіх,
То й зерна не буде.

* * *

Мій татуньо між двома
Хлібами враз сховався.
Ось так: старого не було
Й нового не діждався.

* * *

Ось така у нього честь,
Як у собаки, кажуть:
То женуть туди-сюди,
То до візка в'яжуть.

А маю бѣти я, ти маеш бѣти ти, ми маємо бѣти ми. Робімо культ Українцѣ.

* * *

Вони не знають роду, броду,
Вони живуть туди-сюди,
Як та ворона: скочить в воду —
Такою ж вийде із води.

* * *

Один знайомий добрий мій,
Хоч на язик гарячий,
Та люди знають: він пустий
І до робіт ледачий.

* * *

Спарувались двоє так:
Весело і сумно,
Дурень був один із них,
Другий — нерозумний.

Користуючись нагодою, вітаємо письменника Сергія Мартинюка з прекрасним ювілеєм — 60-літтям. Щиро бажаємо, нехай і далі Ваша потужна енергія притягує, як магніт, якомога більше цікавих, розумних, приємних особистостей! Завжди бути собою! Хай щаслива і аристократична творчість панує у серце, а гідність і незламність допомагає по життю. Нехай множаться й збуваються Ваші мрії та бажання! І головне — перемоги всім нам і Україні! Слава Україні!

Рідні, друзі, колеги

БАГАТОВИМІРНИЙ ВАШ ЛИК

До 60-річчя Сергія Яковича Мартинюка

Нам імponує Ваша вдача,
Що свідчить про незламний дух,
І Ваша посмішка дитяча,
Яка осяє все навкруг...

Так, посмішка на все обличчя
Ще й незабутній блиск в очах
Вам, славний друже, дуже личать...
Як Ви стояли в тих ночах!..

Ваш погляд мужністю іскриться,
Пронизуючи неба синь...
Обстоювали Ви столицю,
Коли боролись за Ірпінь...

Ви захищали всю країну —
(Без перебільшення скажу)
Садок вишневий і калину,
Вітчизни нашої межую!

Сьогодні день у Вас святковий —
Вам шістдесят! Це ювілей!
За подвиг Ваш довгостроковий
Вам від народу — привілей!*

Пишаємося щиро Вами.
Багатовимірний Ваш лик —
(Всього не передать словами)
Поет, письменник, захисник!

...Матуся сина народила...
Прихильною до Вас була
Прадавня українська сила
Й до сьогодні привела.

Ви — втілення народу духу,
Козацького від прадідів!
Вперед не зупинити руху...
Лелека до зірок злетів!

*Примітка: привілей — дарована грамота.

Літературно-художнє видання

Мартинюк Сергій Якович

13 ВІРШІВ,
АБО БИТВА ЗА ІРПІНЬ
ЗМІНИЛА СВІТ

Вірші

Видання 2-ге, доповнене

*Редактор Т. ЗАТУЛИВІТЕР
Дизайн і верстка О. ЖЕНЖЕРА*

Світлини з особистого архіву С. Мартинюка.
Використана робота Олега Шупляка «Українська дума»

Підписано до друку 21.07.2024 р. Формат: 84x108/32
Папір офсетний. Гарнітура Cambria, Myriad Pro, Rutenia
(В. Чебаник, abetkarutenia.com.ua). Цифровий друк
Умовно-друковані арк. 7,6. Обліково-видавничі арк. 5,46.
Наклад 300 прим. Замовлення № 31.

Видавництво «МІЛЕНІУМ» (Київ)
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 535 від 19.07.2001 р.

Видавництво «МІЛЕНІУМ»
м. Київ, вул. Кирилівська, 60
Тел.: +38 (067) 849–34–60
+38 (044) 222–50–84
E-mail: milenium_ofis @ukr.net

Видавничий Центр «ПРОСВІТА»
03047, Київ, проспект Перемоги, 50
Контактний телефон/факс: (044) 454-88-41
E-mail: vc-prosvita@ukr.net

Справжні **УЄСТЬ**
і **ГІДНІСТЬ** свідків
не потребує

Сергій Мартинюк

Початок російського вторгнення 24 лютого Сергій Мартинюк зустрів у Ірпені. Того ж дня, добровольцем із власною мисливською зброєю приєднався до Сил територіальної оборони у своєму місті. Під час боїв за Київщину Сергій весь час залишався Ірпені. Воювати доводилося без шоломів та бронезжилетів, у цивільному одязі. У боях за рідне місто двічі був контужений. 24 травня 2022 року рішенням Ірпінської міської ради Сергій Мартинюк був нагороджений медаллю «За заслуги перед містом Ірпінь», 12 липня 2022 року — медаллю «За оборону рідної держави».

Із Вікіпедії